

Naša anketa

V 20. storočí sa zjednotili národy Vietnamu a Nemecka. Teraz je veľká nádej, že sa zjednotí aj kórejský národ. Zjednotí sa niekedy aj národ východných Slovanov?

Ján Kašica, tajomník ObIV SZPB, Zvolen: – Táto otázka je v poslednom období u nás veľmi často diskutovaná. Vyplýva to z udalostí na Ukrajine i postoja slovanských štátov k otázke Ruska. Odpovedí je veľa a sú rôzne. No majú spoločného menovateľa, že je potreba sa zjednotiť.

Nie je to jednoduchý proces, nakoľko máme z histórie nedoriešené aj bolestivé otázky, ktoré neprajníci zjednocovacieho procesu zneužívajú na jeho prekáženie. No verím, že väčšina občanov je za zjednotenie a je potrebné si nájsť štát, ktorý bude lídrom slovanských národov. Musí to byť veľký a silný štát, ktorý to dokáže.

Michal Kuchár, tajomník ObIV SZPB, Spišská Nová Ves: – Dnes, keď sa väčšina východoeurópskych slovanských národov preorientovala na Západ a NATO, nepripadá ich zjednotenie do úvahy.

Ján Kochan, predseda ZO SZPB gen. Viesta, Revúca: – Slovania boli až do roku 1989 jednotní. Nezná revolúcia spôsobila rozklad slovanských národov.

Slovania sa určite zjednotia. Otázkou je kedy. Za vlády Kisku, Matoviča či Sulíka to určite nebude. Musíme sa ale poponáhľať, lebo v Rakúsku, Taliansku, Nemecku či Francúzsku vznikajú proruské sily. Aby nás nepredbehli.

Mikuláš Krascenics, predseda ZO SZPB, Bojnice: – Túžbou každého Slovana je žiť v zjednotenom zväzku slovanských národov. Táto myšlienka je témou už dlhoročnou, avšak realizácia je neľahká úloha.

Možno padne aj otázka „prečo“? Odpoveď je jednoduchá. Kým Slovan nebude na strane Slovana, je spájanie slovanských národov len utópiou. Ako živý príklad je dnešné Poľsko. Rusko považuje za agresora a nepriateľa, zatiaľ čo USA za svojho ochranca. Takéto ponímanie nemôže byť len krokom na spojenie slovanských národov. Rusko bolo, je a bude slovanským národom a bude požitkom pre slovanské národy. USA vždy zostanú len USA.

(Pokračovanie na str. 3)

Perlička

Medvedica - matka hrdinka

Ruskí špecialisti z Južnokamčatskej rezervácie priznali matke – medvedici, ktorá sa starala o svoje štvorčlenné potomstvo až do troch rokov jeho veku, štatút matky – hrdinky.

V málo vídanej správe sa uvádza, že za dvadsať rokov, čo je táto osobitne chránená rezervácia pozorovaná, sa takýto prípad udial len tretíkrát. Zachovať si totiž všetko potomstvo v podmienkach divokej prírody je nesmierne ťažké.

Prípad, keď sa medvedici podarilo vychovať štvorčlenné potomstvo až do veku jeho dospelosti, sa udial v roku 1998 a 2007. No tento bol v niečom naozaj špecifický.

Medvedica sa totiž „chytla rozumu“ a o svoje potomstvo sa starala blízko sídla ochrancov parku, ako keby vedela, že aj tí jej pomôžu dohliadať na mláďatá v prípade útoku samcov kaniálov, či iného nebezpečenstva.

Kamčatskí špecialisti sa však nazdávajú, že tento rok sa cesty medvedej matky – hrdinky a jej mláďat predsa len rozídu.

–r–

Nesmieme zabudnúť na hrôzy Kališťa



Veniec kladie delegácia SZPB. V prvom rade za vencom vpravo je J. Pacek, v strede P. Sečkář a tajomník ÚR SZPB Viliam Longauer.

Spomienky na ne sú stále živé! Potvrdil to aj priebeh 13. ročníka Stretnutia generácií v tejto vypálenej, no už neobnovenej slovenskej obci. Každoročne sa tu stretávame nie iba z piety, ale aj preto, lebo cítime, že riziko zopakovania hrôz Kališťa je stále prítomné. Varujúca je aj „obyčajná“ veta z kázne vyslovená v sobotu 23. 6. na Kališti, že „človek prestal túžiť po skutočnej pravde“!

Stretnutie generácií na Kališti, sa teda stalo nástrojom na zopakovanie dejinnej pravdy o nacistických zločinoch, na ktorú by dnes mnohí veľmi radi zabudli. Lenže stále sme tu my, ktorí zverstvá

nacistov pripomíname stále rovnako hlasno. A keďže s tým nemienime prestať, tak nám dnešní zlosynovia neofašizmu a neonacizmu pravdu našich predkov aspoň všemožne falšujú.

V Nitre bol vyhlásený Deň genocídy Slovanov

V meste pod Zoborom sa v piatok 22. 6. konalo spomienkové zhromaždenie pri príležitosti vyhlásenia pamätného Dňa genocídy Slovanov. Jeho účastníci sa zišli v mestskom parku na Sihoti pri slovanskej lipe, ktorú pred pár rokmi zasadili členovia slovanského občianskeho združenia Slavica a ich priaznivci.

Návrh vyhlásenia 22. júna za pamätný Deň genocídy Slovanov iniciovali členovia združenia Slavica na nedávnych Vseslovanských národopisných slávnostiach „Slovanská Praha 2018“ 7.–9. júna, ktoré sa konali v českej metropole a ktoré návrh nitrianskeho združenia aj prijalo.

Predseda Slavice Miloš Zverina sformuloval návrh nasledovne: „Návrh na vyhlásenie dátumu 22. jún za pamätný deň týchto pre Slovanov tragických udalostí. Na vzdor neslýchanému vyše tisícročnému útlaku a snahe našich nepriateľov o vyhubenie Slovanov sme stále tu na prospech nášho národa a celého ľudstva.

Na to, aby som dôsledne vymenoval všetky nepravosti páchané na našom národe, by som potreboval veľa času. Len ako príklad spomeniem nekonečné krížové výpravy na západných Slovanov, alebo osmanské jarmo uvalené na južných Slovanov. Samostatnou kapitolou sú storočia sa opakujúce genocídne ťaženia na našich východných slo-

13. Stretnutia generácií na Kališti sa zúčastnili predseda vlády SR Peter Pellegrini, minister obrany SR Peter Gajdoš, ministerka kultúry SR Ľubica Laššáková, predseda BBSK Ján Lunter, predseda KSS Jozef Hrdlička, predseda SZPB Pavol Sečkář a hostitelia podujatia Stanislav Mičev za Múzeum SNP v B. Bystrici a predseda oblastného výboru SZPB v B. Bystrici Ján Pacek.

(Pokračovanie na str. 5)

vanských bratov. A práve v úcte k nim navrhujeme vyhlásiť dátum 22. jún za pamätný Deň genocídy Slovanov.

Ako všetci dobre vieme, **22. júna 1941 boli napadnutí naši východní slovanskí bratia a v rovnakom termíne v roku 1812 napadli Rusko vojská Západu pod velením Napoleona.**

Vyzývam všetkých ľudí dobrej vôle, ktorí majú úctu k našim predkom a k desiatkam miliónov vyvrazených našich bratov a sestier, aby sa pripojili k tejto iniciatíve a začali si dňom 22. júna 2018 pripomínať tieto tragické udalosti pre Slovanov. Slávme slávnosť Slávov slávných,“ uzavrel svoj prejav Miloš Zverina.

–r–

Missisipi už päť rokov nie je „otrokárskym“ štátom

Nedávno sa na celom svete horlivo diskutovalo o vystúpení USA z rady OSN pre ľudské práva. Ochrancovia práv si kladú otázku, ako je možné, že „najdemokratickejší štát sveta“ kašle na demokraciu a ľudské práva?

Zdá sa však, že takúto otázku si môžu kľásť iba tí, ktorí sa nevyznajú v dejinách USA, vrátane tých najnovších.

Dňa 31. 1. 1865 bol v USA prijatý 13. dodatok k ústave, ktorý zakazoval otroctvo na celom území Spojených štátov. Takže prečo pripomíname najnovšie dejiny? Nuž preto, že v tomto

roku, roku vystúpenia z rady OSN pre ľudské práva, majú USA 5. výročie momentu ako dokument o ratifikácii 13. dodatku bol poslaný federálnemu registru USA z posledného štátu, ktorý sa kladne vyjadril o výkone tohto zákonodarného aktu.

Reč ide o štáte Missisipi, ktorý takmer 150 rokov nepovažoval za potrebné ratifikovať ústavný dodatok o zrušení otroctva a preto sa otrokárstvo formálne v štáte zachovalo až do roku 2013. A teda aj pri prezidentstve Afroameričana Baracka Obamu.

Podľa topwar.ru, 27. 6. 2018

Na zamyslenie:

NATO je predsa o tom, že potrebujete mať vytýčeného nepriateľa, aby ste mohli robiť zbraňový biznis.

JOZEF BANÁŠ v rozhovore pre Extra plus

Porošenko dostal doživotie

Ukrajinský ľudový tribunál v neprítomnosti odsúdil prezidenta štátu Petra Porošenka a siedmich predstaviteľov súčasnej ukrajinskej administrácie na doživotné tresty za vojnové zločiny proti občanom. Rozsudok si na ústrednom luganskom námetstí vypočulo vyše päťtisíc ľudí.

Medzi odsúdenými je minister vnútra Arsen Avakov, tajomník rady národnej bezpečnosti a obrany Alexander Turčinov, predseda vlády Vladimír Hrojsman, náčelník generálneho štábu Viktor Muženko, minister obrany Stepan Poltorak, predseda parlamentu

Andrej Parubij a bývalý premiér Arsenij Jaceňjuk, uvádza TASS.

Zasadanie súdu trvalo tri mesiace, ako svedkovia boli vypočutí obyvatelia Donbasu. Porota dospela k názoru, že obvinení sú vinní podľa 24 článkov Trestného poriadku Ukrajiny, vrátane



organizácie genocídy, porušenia zákonov a obyčajov vojny, v napomáhaní pri páchaní teroristických aktov, pri organizácii a uskutočnení úmyselných vražd.

Podľa vz.ru, 22. 6. 2018

Maďarsko je v šoku z výhovoriek Ukrajiny

Napäté vzťahy medzi Ukrajinou a Ruskom nemôžu byť dôvodom na porušovanie práv Maďarov žijúcich v Zakarpatskej oblasti Ukrajiny. V rozhovore pre TSN to povedal maďarský minister zahraničných vecí Péter Szijjártó.

Minister uviedol, že Budapešť „úprimne podporuje územnú integritu a suverenitu Ukrajiny“. „Ale vaša vojna s Ruskom nemôže a nesmie byť dôvodom prečo porušujete práva Maďarov.“

„Chápeme, že váš prezident a vaša vláda by sa chceli zbaviť vplyvu Ruska prostredníctvom jazyka, školy. Ale pýtam sa: čo s tým máme spoločné my? Keď už bojujete s Ruskom, prečo

ublížujete nám? Keď bojujete s Ruskom, prečo porušujete práva Maďarov?“ Zaujímalo sa maďarský minister.

Otázku, či chce Maďarsko vziať Ukrajinu Zakarpatskú oblasť, Szijjártó prijal ako urážku. A povedal, že obvinenia zo separatizmu sú pohoršujúce.

HSP, 26. 6. 2018 (výňatok)

Lavrov: Svet je v procese premeny...

...a tí, ktorí po stáročia stanovovali pravidlá a požadovali ich vykonávanie, skončia, povedal v pondelok 18. 6. ruský minister zahraničia Sergej Lavrov počas stretnutia s predstaviteľmi ruských neziskových organizácií.

Okrem iného povedal tiež, že „západné krajiny na čele s USA hľadajú zámienku na spomalenie procesov tvoriacich multipolaritu, ich dominantné postavenie však klesá“.

Západ si spoluprácu s Ruskom vraj predstavuje tak, že Moskva vykoná pokánie a priznanie, aby s ňou Západ začal vôbec hovoriť.

Tak sa to však nestane. A keďže Západ odmieta všetky žiadosti, aby bolo možné konkrétne hovoriť a nájsť riešenie vzniknutých problémov, nebude mu Rusko nič dokazovať.

Lavrov má, samozrejme, veľkú pravdu, USA a západné štáty svojou imperiálnou diktátorskou politikou zapríčinili nielen to, že

svet sa dnes zmieta v chaose, ale aj to, že ich dominancia upadá. Dobre je to dnes vidieť nielen na USA, ale aj na vedúcich krajinách EÚ. V súčasnosti už nie Západ je najvýznamnejším svetovým hráčom a hlavným geopolitickým centrom sveta, ale sú to Rusko, Čína a krajiny BRICS, ktoré preberajú „žezlo“ a postupne sa stávajú najvýznamnejšími finančnými, ekonomickými, obchodnými a aj vojenskými centrami sveta.

Podľa mid.ru a vesti.ru, 20. 6. 2018

Vojenské hry odhalili porážku NATO

Výsledky ostatných vojenských hier v Európe sa stali nepotesiteľnými pre americké vojenské velenie, nakoľko z nich vyšla porážka NATO od Ruska hneď v počiatočnej fáze „vojny“ kvôli byrokracii a zlému stavu ciest.

V Pentagone sú podľa dopisovateľa The Washington Post znepokojení, že ak im príde postaviť sa Rusku, najmohutnejšie vojská

sveta sa môžu ocitnúť v zápche. Osobitne veľa výhrad sa vznieslo na nosnosť mostov, ktoré nie sú kalkulované na hmot-

nosť (americkej) obrnenej techniky (na obrnenú techniku vojsk bývalej Varšavskej zmluvy však áno). Diskutabilné sú aj presuny vojsk po železnici, nakoľko pravidlá v susediacich európskych štátoch si často protirečia.

Podľa srspol.sk, 25. 6. 2018

Ukrajinský expert o prevahe ruskej armády

Ozbrojené sily NATO sú vo všeobecnosti pomalšie, ako ruskí vojaci, vyhlásil ukrajinský vojenský expert genpor. v. v. Igor Romanenko.

Ruské 100-tisícové zoskupenie je vraj schopné pri cvičení omnoho rýchlejšie splniť bojovú úlohu, ako to stihajú vojaci NATO, vrátane amerických. „Keď nám poskytujú inštruktorov, tí si v prvom

rade preštudujú náš štvorročný plán, pretože nemajú skúsenosti s odolávaním OS Ruska,“ vyhlásil Ukrajinec pre News One s tým, že NATO má nižší potenciál na rýchle vedenie vojny, ako Rusko.

Romanenko je ten, kto vyzýval konštruovať rakety, ktoré budú mať dosah „do Moskvy“.

Podľa vz.ru, 28. 6. 2018

Václav Klaus: Demokracia je vládou väčšiny, liberálna demokracia je vládou menšín

Pojem „liberálna demokracia“ nie je neutrálnym politologickým termínom, stal sa v súčasnosti propagandistickým heslom.

Nemá zmysel zaoberať sa tým, či a ako ho niekto v minulosti použil. Hovoríme o dnešku. Jeho zmyslom je zúžiť pojem demokracia – ako všeobecného priestoru a mechanizmu pre otvorenú politickú súťaž – na jednu jedinú podobu usporiadania spo-

ločnosti. A tým vlastne demokraciu ako takú zničiť zo sveta.

Aby nedošlo k omylu. Liberálna demokracia je niečo úplne iné ako liberálna spoločnosť. Pokrokové elity, usilujúce sa o pokračovanie svojho dnešného mocenského monopolu, pocho-

pili, že hlavnou prekážkou v ich snahe neobmedzene vládnuť je voľič a slobodná politická súťaž. Strašia občanov, že hrozí diktatúra, a že najväčšou hrozbou pre dnešnú slobodu sú autoritatívni a populistickí politici súčasnosti. Preto sa snažia z politickej súťaže aj z verejnej spoločenskej debaty vylúčiť všetko, čo sa do ich „liberálnej demokracie“ nezmestí.

HSP, 25. 6. 2018 (výňatok)

Čo píšú iní

Himmlerova dcéra pracovala pre nemeckých spravodajcov

Dcéra jedného z popredných nacistických zločincov Heinricha Himmlera pracovala v 60. rokoch pre nemeckú spravodajskú službu BND.

V rozhovore bulvárneho denníka Bild to povedal historik rozvedky Bodo Hechelhammer.

Guđrun Burwitzová, rodená Himmlerová, pracovala pre spravodajskú službu pod iným menom ako sekretárka. Odišť musela kvôli zmene pohľadu na nacistickú minulosť zamestnancov BND.

Heinrich Himmler, hlavný organizátor vyvraždenia miliónov európskych Židov, spáchal na konci mája 1945 samovraždu. Jeho dcéra Guđrun krajne pravicové názory zastávala celý život a svojho otca sa snažila očistiť. Tvrдила okrem iného, že si nezobral život sám, ale bol v britskom zajatí zavraždený. Burwitzová bola od 50. rokov členkou organizácie Tichá pomoc (Stille Hilfe), ktorá pomáhala bývalým nacistom.

Informácie o Guđrun Burwitzovej sa teraz dostali do médií okrem iného preto, že je Himmlerova dcéra už po smrti. Zomrela vo veku 88 rokov tento rok v máji.

Pravda.sk, 29. 6. 2018 (krátené)

V Poľsku zrušili trest pri zákone o holokauste

Dolná snemovňa poľského parlamentu z iniciatívy premiéra Mateusza Morawieczkeho v stredu 27. 6. 2018 podporila zmeny v zákone o Inštitúte národnej pamäte. Z dokumentu boli odňaté články o trestnej zodpovednosti za pripisovanie Poľsku alebo poľskému národu zodpovednosti za zločiny holokaustu.

V predchádzajúcom znení sa podobné „verejné“ vyhlásenia „napriek faktom“ mali trestať pokutou alebo väzením do troch rokov. Šéf kancelárie poľského premiéra Michał Dworczyk vyhlásil, že cieľom poľskej vlády nebolo zavedenie trestnej zodpovednosti za obviňovanie republiky zo zločinov holokaustu. Trestná zodpovednosť vraj „bola len nástrojom boja za historickú pravdu,“ povedal a dodal, že skúsenosti ostatného obdobia však vyjavujú, že „občiansko-právne nástroje môžu byť účinnejšie, ako trestnoprávne nástroje“.

Opoziční poslanci pri prerokúvaní novely zákona poukazovali na to, že ten pôvodný už stihol značne poškodiť vzťahy Poľska s USA a Izraelom. Na druhej strane sa však našli poslanci, ktorých rozčúlilo, že zmeny zákona boli prijaté urýchlene bez konzultácií s expertmi. Finančné tresty alebo väzenie do troch rokov hrozilo napr. tým, ktorí použili pojem „poľské tábory smrti“ a iné vyjadrenia, ktoré mohli byť vnímané ako pokus postaviť Poliakov do pozície spoluúčastníkov zločinov nacistického Nemecka, vrátane genocídy európskeho Židovstva. Rovnaký trest sa mal vymerať za propagandu banderovskej ideológie a popieranie Volynského masakru, ktorý spáchali počas vojny ukrajinskí nacionalisti.

Prezident Andrzej Duda predchádzajúce znenie zákona podpísal vo februári 2018 a účinný bol od 1. 3. 2018.

Podľa ria.ru, 27. 6. 2018

Nebol to ani atentát, ani „českí“ parašutisti...

Už viackrát som sa ohradil voči pojmu „atentát“, ak sa píše o potrestaní vojnového zločincina Reinharda Heydricha československými parašutistami v máji – júni 1942 v Prahe, napísal v Novom slove istý Ferdinand Vrábel a pokračuje v sťažovaní sa.

Nič však nepomáha, nezmysly sú ako burina, šíria sa nekontrolovane napriek neustálemu zápasu s nimi.

V Lidových novinách 18. júna 2018 zase exceluje Daniela Vlčková článkom „Stovky nacistů a pár nábojů...“, kde okrem iných faktografických omylov opakuje aj skresľujúce tvrdenia o „českých“ parašutistoch a o „atentáte“...

Česká, alebo česko-slovenská vojenská operácia?

...túto udalosť si všímajú predovšetkým české médiá, menej pozornosti sa jej venuje na Slovensku, hoci jedným z účastníkov útoku na tohto nacistického zločincina bol aj Slovák Jozef Gabčík.

Na českých príspevkoch mi však veľmi prekáža neucta voči Slovákovu Gabčíkovi. Všade sa píše o „českej akcii“, o akcii „českých vojakov“ a aj J. X. Doležal sa v Reflexe domnieva, že ide o najväčší prínos „Čechov“ v boji proti nacizmu. Medzi tými, ktorých postihla najkrutejšia následná represia boli aj niektorí Slováci, ale, samozrejme, bolo ich podstatne menej ako Čechov (Toto nie je celkom pravda, pretože atentát na Heydricha spáchali Moravia a Slovák, Čechom bol akurát Karel Čurda, ktorý zradil – pozn. Bojovník).

Druhým aktérom tohto významného činu bol Jan Kubiš – blízky priateľ Gabčíka, Čech, resp. Moravan. Čo by si asi on pomyslel o tom, že niekto na slovenský pôvod Gabčíka aj po takom dlhom období zabúda? (A kto na to na Slovensku zabúda? Autor Ferdinand Vrábel sa asi silou mocou chce zaradiť medzi tých, ktorí nepresadzujú fakty, ale to, čo sa im zasnulo – pozn. Bojovník.)

Noveslovo.sk, 18. 6. 2018 (krátené)

V bratislavskom kraji je 801 členov SZPB

Tento údaj bol zverejnený na rokovaní oblastného výboru SZPB rozšíreného o predsedov základných organizácií 28. júna 2018.

V správe o činnosti, prednesenej oblastnou tajomníčkou Katarínou Frišovou, bol pomenovaný taký počet podujatí, čo v súhrne hovorí, že Bratislavčania v prvom polroku usporadúvali mesačne asi dve celooblastné podujatia. Okrem toho predali 370 Ročieniek odbojárov 2018 a najnovší, hoci na rokovaní ešte nezverejnený poznatok zo Slovenskej pošty, tiež hovorí, že majú aj vyše 170 predplatiteľov Bojovníka. Čo je výrazne najviac na Slovensku! Ak by sa chceli Bratislavčania priemerovo vyrovnáť ostatným oblastným výborom, v momente by sa náš predplatiteľský kmeň posilnil o cca 1 650–1 700 čitateľov.

Predseda Martin Krno sa potom niektorým podujatiam venoval konkrétnejšie. Napríklad návšteve bývalého koncentračného tábora Mauthausen, kam s členmi SZPB cestovali aj školáci zo Senca. Ich prítomnosť okamžite zaregistrovali ostatné zahraničné delegácie a mimoriadne vysoko kvitovali reprezentatívne správanie mladých Senčanov. Tí niesli naše zástavy a držali čestnú stráž pri pamätníku.

V ďalšom sa M. Krno pozastavil na tom, čo nás čaká. Osobitne spomenul úpravu pamätníka s hrobmi na cintoríne v Slávičom údolí, venovaný postriešaným politickým väz-

ňom pri Melku. Druhou úpravou je pridanie pamätnej dosky k pamätníku L. Kukorellimu v 2. bratislavskom obvode...

Bratislavčania pripravujú aj návštevu Myjavy, ktorá nám pripomenie spojitosť rokov 1848, 1918 a 1944. No a na záver roka sa idú rozsiahlejšie venovať 75. výročiu prijatia Vianočnej dohody.

Samostatnou témou rokovania bolo vyhodnotenie plnenia rozpočtu za prvý polrok 2018 a osobitne príprava na výročné členské schôdže, na oblastnú konferenciu a XVII. zjazd SZPB. K tejto téme a ďalším aktuálnym otázkam sa vyjadril aj tajomník Ústrednej rady SZPB Viliam Longauer.

Vladimír Mikunda



Patrí im čestné miesto

V Liptovskom Mikuláši na Vojenskom cintoríne vojakov 1. čs. armádneho zboru v ZSSR na Háji Nicovô slávnostne odhalili základný kameň pomníka novodobým misijným veteránom OS SR.

Slávnostného aktu sa zúčastnili minister obrany SR Peter Gajdoš, zástupca náčelníka GŠ OS SR genpor. Miroslav Kocian, štátny tajomník MV SR Rudolf Urbanovič, primátor mesta Liptovský Mikuláš Ján Blcháč, vojnový veterán brigádný generál Ján Ilanovský, delegácia UN Veterans vedená plk. v. v.

Pavlom Markom, delegácia ÚR SZPB vedená jej podpredsedom Jurajom Drotárom, delegácie oblastného výboru a mestskej organizácie SZPB Liptovský Mikuláš, Klub vojenských dôchodcov, vedený Petrom Kramarčíkom a ostatných spolupracujúcich združení.

Základný kameň spoločne po-

klepali vedúci delegácií s nádejou, že pomník bude slávnostne odhalený ešte toho roku ku Dňu vojnových veteránov.

Brigádný generál Ján Ilanovský pri tejto príležitosti povedal: „...my sme bojovali proti fašizmu za našu slobodu, oni bojujú za slobodu iných trýznených a utláčaných národov, ktorí chcú žiť v pokoji vo svojej domovine. Týmto pomníkom sa symbolicky spája naše a ich úsilie o slobodu a mier. Právom patria medzi nás.“

– JD –, snímka Peter Kramarčík



Na Slovensku máme problém s antisemitizmom...

...tvrdí predseda NR SR Andrej Danko. Na stretnutí s izraelským predsedom Knessetu Yuli Edelsteinom povedal, že si dáva záväzok, že na jeseň v slovenskom parlamente presadí novú legislatívu, ktorá by rázne zakročila proti antisemitizmu.

Definícia antisemitizmu na Slovensku bude podľa Danku vychádzať z izraelskej legislatívy. „Urobím všetko pre to, aby táto téma nezostala opomenutá,“ dodal.

Pravda.sk, 3. 7. 2018 (výňatok)

Naša anketa

(Dokončenie zo str. 1)

Jozef Pupala, predseda ZO SZPB arm. gen. L. Svobodu, Čierny Potok: – Dospeli sme do štádia, či si Slovania vôbec zachovávajú identitu. Od nástupu Rímskej ríše boli označovaní za Barbarov. Anglosasi zlikvidovali Polabských a Pobaltských Slovanov. Pochopil to aj Ján Žižka z Trocnova, ktorý bojoval v bitke pri Grunwalde. Vedel, že išlo o bitku na zničenie slovanských krajín. História vôbec zaznamenala likvidáciu Slovanov aj v nájazde Tatarov, Turkov, Napoleona, Hitlera... Takže môj názor je, že Slovania by mali vytvoriť slovanskú slobodnú otčinu samostatnej Slovenskej únie. Odporúčam prečítať si Maura Orbiniho, Oskára Cvengroša, Viktora Timuru...

Janka Švikruhá, členka SZPB, Cinobaňa: – Slovania sa zjednotia len vtedy, ak im ide o život.

Názory respondentov sa nemusia zhodovať s názorom redakcie a vydavateľa.

Z českej armády ide strach

Presne pod týmto názvom sa internetom šíria základné údaje o Armáde ČR, ktorá vraj má k dnešným dňom 28 351 príslušníkov. Z toho 21 generálov, 5 319 dôstojníkov, 12 907 poddôstojníkov a práporčíkov a až 709 vojakov. Zvyšok v počte 7 487 tvoria civilní zamestnanci a 1 907 čakatelia (1 osoba im v počtoch nesedí – pozn. Bojovník).

Ďalej táto „názorná pomôcka“ s rôznymi komentármi prezrádza koľko a akej výzbroje majú českí vojaci k dispozícii. Napr. 14 ks stíhačov JAS-Gripen, 17 ks helikoptér Mi-24V/Mi-35, 25 ks podzvukových stíhačov L-159 ALCA, 30 ks tankov T-72M4CZ a 107 ks obrnených vozidiel PANDUR.

– r –

Viete, že...?

...dňa 22. 6. 2018 sa v bare vo Volgograde (a teda na 77. výročie prepadnutia ZSSR Nemeckom) spievali nacistické piesne?

Správa o tom sa objavila v britských médiách, no neskôr sa ukázalo, že to nespievali Rusi, ale Briti a ak ešte presnejšie, tak to bol britský novinár.

Účel však bol dosiahnutý, západné médiá si opäť zgustli na Rusoch a doposiaľ sa za svoju podlosť ani neospravedlnili.

Šéfredaktorka televízie Russia Today Margarita Simoňjanová v relácii Vladimíra Solovjova z 28. 6. 2018 uviedla, že už podľa rozhovorov si ich nebolo možné pomýliť si s Rusmi, veď akcent je predsa počuť.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=Wbjv_n8nHQI

Podpredseda vlády RF o najsilnejších zbraniach na svete

Rusko disponuje šiestimi druhmi zbraní, na ktoré západné štáty nemajú čím odpovedať, vyhlásil podpredseda ruskej vlády Jurij Borisov v rozhovore pre „Vojensko-priemyslový kuriér“.

Absolútne najsilnejšími ruskými zbraňami sú podľa neho komplex Sarmat, komplex frontového letectva PAK FA, tank T-14 na platforme Armata, protiletadlový raketový systém S-500, protidružicový systém Nudol a komplex rádiového ničenia spojenia Tirada-2S.

Borisov dodal, že ruské vojská sú už vybavené najmodernejšou výzbrojou. Jej kompletne prezborenie na najmodernejšiu techniku bude zavŕšené v roku 2027.

Dňa 1. 3. 2018 ruský prezident V. Putin verejne prezentoval aj inú výzbroj. Napr. hyperzvukovú zbraň Avantgard s rýchlosťou vyše 20 Machov, komplex Kinžal, krídlatú raketu s atómovým motorom, atómový ponorkový bezpilotník a komplex laserovej výzbroje.

Podľa ria.ru, 4. 7. 2018

10. ročník celoslovenskej literárnej a výtvarnej súťaže žiakov základných a stredných škôl, ZUŠ, škôl s umeleckým zameraním a špeciálnych škôl sa konal pri príležitosti 74. výročia SNP a 73. výročia ukončenia 2. svetovej vojny.

Vyhlasovateľom súťaže usporiadanej pod záštitou prezidenta SR Andreja Kisku boli Múzeum SNP v B. Bystrici a Slovenský zväz protifašistických bojovníkov.

Hlavnými partnermi BBSK, OÚ B. Bystrica a MsÚ B. Bystrica. Okrem nich na ocenenia pre výhercov prispeli predseda vlády SR P. Pellegrini, ministerka kultúry SR Ľubica Laššáková a Odborový zväz pracovníkov školstva a vedy na Slovensku.

V literárnej súťaži mohli autori vytvoriť dielo v oblasti prózy alebo poézie. Žiaci využili úvahu, rozprávanie, opis a rozhovor. Vo výtvarnej súťaži bola využitá kresba, maľba, fotografia, či kombinovaná technika.

Do literárnej časti súťaže bolo z celého Slovenska zaslaných 253 a do výtvarnej 813 prác.

Práce vyhodnotila v Múzeu SNP 23. a 24. 5. 2018 odborná literárna a odborná výtvarná porota zložená z pedagógov a odborných členov poroty, ktorých poskytli organizátori súťaže.

Tento rok, žiaľbohu, výsledkovú listinu z dôvodu platnosti Zákona o ochrane osobných údajov nezverejňujeme, avšak všetci výhercovia súťaže boli informovaní a ceny si prevzali 7. júna 2018 pri slávnostnom vyhodnotení v Múzeu SNP v Banskej Bystrici.

V literárnej časti bolo udelených 9 cien. Vo výtvarnej časti tiež 9 cien a Cena Múzea SNP.



Samuel Čížik, 1. miesto v III. kategórii.

Príbeh Sebastiána Vargu

Varga, na pozíciu! Horváth a Balog, dopredu! Badinský!“ kričal veliteľ.

Kým vydával ďalšie rozkazy, ostatní sa už začali hýbať. Pevnejšie som uchopil svoju zbraň, a taktiež vyrazil na svoju pozíciu – za strom pri svahu kopca. Kovová zbraň sa mi v spotených rukách šmýkala. August síce skončil pred pár týždňami, ale vďaka stálym požiarom a pušnému prachu všade v okolí sa počasie neochladzovalo. Tu, v horách, sa dym usádzal ľahšie a hrubé maskáčové kostýmy nám situáciu tiež neuľahčovali.

Pozrel som sa na zbraň po mojom otcovi. Ťažkú automatickú pušku s dlhou úzkou hlavňou som držal s ťažkosťami. Nič zaujímavé, len jednoduchá zbraň, akú by ste uvideli v rukách každého vojaka, ktorým býval aj môj otec. On bol vojak celým svojím srdcom, celou dušou. Za svoj život strieľal z množstva rozličných zbraní. Už v mladom veku bojoval v prvej svetovej vojne. Vojnu prežil, a aj keď bol postrelený, podarilo sa mu vrátiť k bežnému životu. Neskôr sa spoznal s mojou mamou, s ktorou spolu mali dve deti – mňa a malú sestru Veroniku.

V mojich desiatich rokoch sa otec rozhodol, že pre mňa schová pušku na povale. Vraj, lebo cítil, že vojna sa ešte neskončila. A mal pravdu. Po vypuknutí druhej svetovej vojny sa vrátil na front. No domov už neprišiel. Pred mesiacom nám domov prišiel list o jeho úmrtí. Mama to zobrala zle. Ja som však vedel, že už v živote dosiahol to, čo chcel. Bol pripravený zomrieť vo vojne. Hlavne keď bojoval za dobrú vec.

Ja ale vojak nie som, pomyslel som si, a moja puška nie je ani len registrovaná. Nevie, prečo môj otec tú pušku neregistroval. Ak by niekto prišiel na to, že u nás doma nezákonne skrýval takúto zbraň, pravdepodobne by nás dali všetkých popraviť. Prosím, len to nie, modlil som sa v duchu a dúfal, že som ju nezobral zbytočne a neriskoval tak životy mamy a Veroniky.

A predsa som tu bol. Predsa len som utiekol

z domu, od mojej drahej sestry a mamy, riskoval, a pridol sa k partizánom. A to kvôli môjmu otcovi, mojej mame a predovšetkým, kvôli malej Veronike. Bola veľmi mladá a krehká na to, aby zažívala muky tej nezmyselnej vojny. Mala len 9 rokov, keď kvôli vojne prišla o otca a hneď nato o brata. Vedel som, že sa k nim už nikdy nevrátim. „Potrebuješ trochu viac sebadôvery, Sebastián,“ povedala by mi mama, keby ma práve počula. Ona ma však počuť nemôže, uvedomil som si, a ani už nikdy nebude. Aspoň som mohol dúfať, že jediné osoby, na ktorých mi kedy záležalo, sú v poriadku, a nič sa im nestalo. Čo všetko by sa len mohlo pokaziť...

„Blížila sa,“ ohlásil veliteľ s podozrivo nadšeným tónom hlasu. Zakaždým, keď mierili nemecké vojská pod naše mušky, rozjaril sa. Vo vojne sa síce nie je na čom zabávať, ale v tomto mu rozumiem. V tomto povstaní išlo o to, aby sme znova nastolili demokraciu, a každým vojskom, ktoré sa nám podarilo premôcť, sme k tomu boli bližšie. Ako mohli byť takí hlúpi a bezcitní voči ľuďom? Pre týchto ľudí je zopár zničených miest a dedín nič. Zabíjanie mužov a žien, dokonca aj detí, je u nich na dennom poriadku. A my sme s tým chceli skončiť.

Zariskoval som a nazrel na cestu pod nami, po ktorej budú čochvíľa prechádzať jednotky nemeckých vojakov. Zatiaľ na obzore neboli, ale nepochyboval som, že sú blízko. Bolo počuť dupot nespočetných párov nôh a zopár kopýt. Za cestou sa rozprestierala spolu zničená obec Kraľovany. Na domoch sem-tam chýbali okná, niekde aj dvere. Z niektorých miest sa dymilo. Tu a tam ležali na zemi mŕtvoly. Jediný krátky pohľad ma presvedčil, že za toto sa oplatilo bojovať. Cítil som sa istejšie než kedykoľvek predtým.

Priložil som prst na spúšť. Bol som pripravený vynaložiť všetky svoje sily a schopnosti pre tento boj. Bol som pripravený nasadiť aj svoj život. A nemecké vojsko sa nezastaviteľne rýchlo blížilo...
Veronika Tóthová, 2. miesto v II. kategórii

Mier nad zlato

Aby ste stále žili v mieri, aby ste nikdy nepoznali hrôzy vojny... tieto slová mi povedala so vzdychom a s plačom na krajíčku jedného jesenného dňa pri pomníku v dedine Tokajík moja mama.

Príbeh, ktorý sa tu skutočne odohral, a celá hrozná vojna sa jej navždy zapísali do pamäti veľkými čiernymi písmenami. Veď, ako by mohla zabudnúť na tragédiu, ktorá sa prihodila v tejto dedine a ktorá jej a najmä jej tete priniesla veľa žiaľu a bolesti. Ako by mohla zabudnúť na smrť tetinho muža, ktorá ho zasiahla práve tu, kde boli evakuovaní. Nemeckí vojaci ho bezcitne zastrelili spolu s ďalšími 31 mužmi a zahrabali do masového hrobu, ktorý si sami vykopali. Ona ostala sama s dvoma dcérami. Staršia už mala 10 rokov, ale tá mladšia iba šesť týždňov. Bolo toho na ňu veľa, ale bola mladá a chcelo sa jej žiť. Vedela, že sloboda je už blízko a vojna sa čoskoro skončí.

Nedúfala nadarmo. Vojna sa skutočne skončila, ale jej útrapy nie. Presťahovala sa s deťmi do rodnej dediny a spolu s ostatnými obyvateľmi tu začala mierový život. Jedného dňa, ako obyčajne, odišla jej staršia dcéra na pole s kravami, no v predvečer pribehla jedna žena so slovami: „Dcéra ti zomiera, stúpila na mínu.“ Keď k nej dobehla, ešte žila. Uvidiac matkine oči plné slz, trochu sa usmiala a s vypätím posledných síl dodala: „Neplačte, mamička, mám vás rada.“ Smrť muža, brata a teraz aj dcéry bola pre matku strašným úderom. Čas hojí všetky rany, no na prežitie však nemôže zabudnúť.

Rok čo rok prichádza s dcérou, ktorá nikdy nepoznala svojho otca a s vnúchatami, ktoré nikdy nepoznali starého otca, položiť kyticu čerstvých mierových kvetov na hrob svojho muža, ktorý leží v spoločnom hrobe v doline Tokajík. Prešlo vyše 70 rokov od týchto strašných dní. Prejdú ďalšie roky, desaťročia, ale naše národy by nikdy nemali zabudnúť na útrapy a žiale, ktoré prináša vojna. Nikdy by nemali zabudnúť mená tých, ktorí položili svoje životy. Im patrí naša úcta a pamiatka.

Tento príbeh mi vyrozprávala moja slovenčínárka. Kiežby bol iba vymyslený...

Miriám Vargočková, 2. miesto v III. kategórii

Nesmieme zabudnúť na hrôzy Kališťa

(Dokončenie zo str. 1)

Tohtoročné stretnutie generácií bolo z augusta presunuté na jún, aby sa ho jednoduchšie mohla zúčastniť aj školská mládež. Keď som sa Jána Paceka opýtal, či im zámer vyšiel, tak kladnú odpoveď vyjadril takto: „Pri vyše dvesto prítomných školáčkoch som ich prestal počítat!“

Ako prvý sa po položení venčov ujal slova predseda vlády **Peter Pellegrini**, ktorý si neodpustil, žiaľ, pravdivú poznámku na adresu prezidenta Andreja

Kisku, že za ostatných päť rokov ho na Kališti ešte nestretol. Nuž čo, asi nám prezident všetkým dáva najavo, že tí, čo si pravidelne pripomínajú toto nemecké nacistické vraždenie, nie sú jeho „šálkou kávy“. On má iných a iných aj každoročne v prezidentskom paláci hostí a odmeňuje.

Naopak P. Pellegrini má v tom, komu treba byť vďačný za zachovanie spomienky na hrôzy Kališťa, úplne jasno. Vyjadril to aj slovami: „Úprimne

d'akujem Slovenskému zväzu protifašistických bojovníkov, ministerstvu obrany, policajnému zboru, hasičskému a záchrannému zboru a všetkým zložkám, ktoré už niekoľko rokov s odvahou a entuziazmom organizujú toto Stretnutie generácií... A ešte väčšia vďaka patrí vám, ktorí každoročne meriate cestu sem, do hôr, bez ohľadu na to, či sú tropické teploty alebo hrozí búrka. Ja, ako predseda vlády, sa pred vami hlboko skláňam.“

P. Pellegriny zdôraznil, že „Kalište je jedno z najvýznamnejších podujatí takéhoto druhu na Slovensku a je povinnosťou ústavných činiteľov... prísť sem a pokloniť sa všetkým, ktorí padli za našu slobodu! Je to naša povinnosť a budeme to robiť aj v budúcnosti, bez ohľadu na akých stoličkách budeme sedieť.“

Potom sa vyjadril k nedostatočne objektívnym médiám. „Nech mi je odpustené, ale pazerám sa pred seba a... pýtam sa, kde sú všetky slovenské televízie? Kde sú všetky slovenské médiá, kde sú všetky slovenské rádiá, aby povedali, že ste sem prišli, aby sme si uctili našich hrdinov. Česť našej verejnoprávnej televízií!“

„A vôbec nebudem komentovať kolegov politikov z opozičných strán, ktorí, ak vidia kamery, tak vedia rozprávať. Ale žeby sem prišli, položili sem veniec a strávili s nami pár chvíľ, tiež tu nie sú! A málokedy tu aj boli,“ povedal P. Pellegrini a dodal: „O úcte k hrdinom a boju za našu slobodu nestačí len rozprávať, treba ju prejavovať aj skutkami!“

Sad života zmohtnel

Po predsedovom prejave moderátor zhromaždenie informoval, že na pamiatku vypálenia dvoch obcí – Egreša v trebišov-

skom a Kunerádu v žilinskom okrese – pribudnú do Sadu života na Kališti dva nové ovocné stromy, ktoré symbolizujú, že počet na Slovensku nacistami preukázateľne vypálených obcí už nie je 105, ale až 107.

Túto správu veľmi ťažko prijal predseda ZO SZPB z Kremnice Ivan Kraml, ktorý už roky všemožne bojuje za to, aby bolo medzi naše vypálené obce zaradené aj mesto Kremnica. Lebo to, podľa neho, prišlo vďaka vojnovému požiaru o vyše sto domov.

Čo sa skrýva za týmito slovami kremnického predsedu, po tom začne Bojovník pátrať už na jeseň.

Slová organizátorov Stretnutia generácií

Stanislav Mičev pripomenul, že „v tejto dedine a jej okolí našli útočisko stovky židov, stovky partizánov a politicky prenasledovaných ľudí. Tito chudobní ľudia, ktorí v tejto osade žili, im naozaj nezištne pomáhali.“ Zdôraznil, že „toto sú udalosti, ktoré si musíme neustále pripomínať a ktoré musíme hovoriť mladým ľuďom.“

Kalište „je miesto piety. Ale už nie je miestom smútku, pretože sme vyvinuli maximálne úsilie, aby sme do tejto osady vrátili život. Vrátili sme ho tými stromčekmi, ktoré rastú v Sade života,“ konštatoval S. Mičev.

Predseda oblastného výboru SZPB v Banskej Bystrici **Ján Pacek** vyjadril presvedčenie, že zmena termínu konania piety a Stretnutí generácií na Kališti napomôže nárastu prítomnosti práve mladých ľudí, ktorí postupne preberajú štafetu šíriteľov pravdy o zverstvách fašizmu a nacizmu. „Verím, že v ďalších rokoch bude ich účasť narastať tak, ako bude rásť záujem našich pedagógov o vzdelávanie v historickej pravde.“ **Vladimír Mikunda**



„Aká si mi krásna...“ zaznie na Kališti počas všetkých Stretnutí generácií.



Na Kalište prišiel aj Dominik Pražnica z Liptovských Revúc, ktorý si osobne meral sily s fašistami.



Cesta k pomníku.



Delegácia SZPB, vrátane predstaviteľov oblastných organizácií z B. Bystrice a Brezna. Úplne vľavo je 80-ročný Milan Kaliský, ktorý prežil hrôzy Kališťa ako 7-ročný. Viac sa o jeho spomienke na osudný deň vypálenia Kališťa dozviete v Ročenke odbojárov 2019, ktorá vyjde v novembri. V prvom rade pred ním stojí predseda historickej odbojovej skupiny partizánov v SNP a zahraničí SZPB Karol Kuna.



Naša hymna sa na Kališti vždy spieva.



Vpredu sedia členky SZPB zo Zvolena.



Vidíme tajomníka OblV SZPB L. Mikuláš Jána Machoviča s kolegami.

Každá cesta sa začína z prvého kroku pri vlastnom dome. Mahátma Gándí

Partizánske chodníčky v Medzibrode

Medzibrodské partizánske chodníčky sme plánovali preskúmať už po 12-krát aj tohto roku 26. júna. Lenže výdatný dážď v predchádzajúcich dňoch prinútil výbor našej ZO SZPB nájsť pre žiakov ZŠ v Medzibrode náhradný program.

V úvode predsedsa Ján Pacek žiakov a učiteľov informoval o partizánskom hnutí na Slovensku, o príčinách vzniku a úlohách pri príprave Povstania, o jeho priebehu i činnosti po jeho potlačení. Zvýraznil smutné udalosti končiace popravou štyroch partizánov, ktoré sa odohrali v obci koncom roka 1944.

Ďalej sme pokračovali zdravotnou prípravou. Príchodom sanitky rýchlej zdravotníckej pomoci jej posádka poučila žiakov o prvej pomoci pri strate vedomia, čomu sa treba vystríhať v lete a na figurantovi pomohla prakticky precvičiť postup pomoci pri zlomeninách a úraze hlavy.

V náhradnom priestore na

futbalovom ihrisku sme žiakov rozdelili do štyroch skupín, kde v prvej zamestnanec štátnych lesov žiakov informoval o spôsobe rozlíšenia druhov stromov podľa listov, rozpoznanie jednotlivých druhov zvierat podľa stôp a parožia, ako aj pomôcok na výkon lesníckeho povolania.

Na ďalšom pracovisku žiaci hádzali gumeným granátom na cieľ (do starej pneumatiky z 5 metrov). Behom na 60 m sme žiakov trochu rozhybali a nameraný čas bol podkladom hodnotenia z tejto disciplíny. Ukázalo sa, že pohybová zdatnosť našich detí je na lepšej úrovni ako detí v meste.

Na poslednom pracovisku pod dohľadom členov športov



vých a technických činností žiaci zostreľovali plechovky.

Všetky činnosti boli bodovo ohodnotené a na záver boli víťazom udelené ceny, na ktoré nám prispel aj náš obecný úrad.

Pre deti, učiteľky a všetkých zainteresovaných na jednotlivých

pracoviskách členovia výboru ZO SZPB pripravili malé občerstvenie a v druhej besede sme príjemne strávili zostatok dňa. S pocitom

dobre vykonanej práce, že sme vykonali niečo na prospech našej mladej generácie, sme večer uliňali do postelí. Výbor ZO SZPB v Medzibrode

K trebišovskej čerešni

Vypálené poddargovské obce trebišovského okresu: Kravany, Stankovce, Bačkov, Dargov, Trnávka, Zbehnov, Malé Ozorovce, Veľké Ozorovce, Zemplínska Teplica a mesto Sečovce si pripomínajú dvomi ovocnými stromčekmi. Jedným na Kališti v Sade života a druhým v každej tejto obci.

Oderaz k nim pribudla ďalšia poddargovská obec Egreš, ktorú fašisti pri ústupe do Slanských vrchov pred vojskami Červenej armády vypálili 26. novembra 1944.

Členom ZO SZPB v Egreši je tento akt o to cennejší, že čerešňa bola vysadená za prítomnosti predsedu vlády SR Petra Pellegriniho, ministra obrany Petra Gajdoša, generálneho riaditeľa Múzea SZPB Stanislava Mičeva,

predsedu SZPB Pavla Sečkára a aj starostky obce Egreš Gabriely Timkovej, podpredsedu ObIV SZPB v Trebišove a predsedu ZO SZPB obce Egreš Pavla Ferencu a ďalších 50 členov našej oblastnej organizácie SZPB.

Keďže druhá čerešňa bola zasadená pred obecným úradom v Egreši, bude nám túto chvíľu dlho pripomínať.

Milan Urban, predseda ObIV SZPB Trebišov
snímka Gabriela Timkovej



Na fotografii: členovia výboru ZO SZPB pri sadení čerešne v obci Egreš. Zľava Marián Korbulák, Pavol Ferenc, Jozef Timko a Vladimír Maďár.

Nová členka pri levickom Pamätníku holokaustu

Takmer stovka účastníkov spomienkového zhromaždenia si v minulých dňoch na židovskom cintoríne v Leviciach pripomenula 74. výročie deportácií tamojších Židov do koncentračného tábora Auschwitz pri Osvienčime.

Toto pietne podujatie bolo zorganizované z podnetu ZO SZPB v Leviciach a zúčastnili sa ho via-

cerí odbojári z Levíc, Želiezoviec a Čajkova. Medzi účastníkmi boli aj primátor Levíc Štefan Mišík, podpredseda NSK Igor Éder, predseda oblastného výboru SZPB v Leviciach Ján Hamar, vedúci pracovníckej mestského úradu a ďalší hostia.

Za oblastný výbor SZPB sa prítomným prihovril jeho podpredseda Jozef Výboch. Uviedol, že hoci

sa táto tragédia udiala vtedy na území maďarského kráľovstva, do ktorého Levice s okolím patrili, žiaľ, postavenie Židov bolo obdobné aj na Slovensku. Práve preto si musíme tieto neľudské časy pripomínať a poukazovať na zvrátenosť a zločinnosť fašizmu a varovať nastupujúce generácie pred jeho pohrobkami.

Súčasťou programu bol aj prednes veršov židovských autorov stredoškolskou učiteľkou Ľubicou Opa-

ternou a úryvok spomienok očitého svedka tejto deportácie do koncentráku Auschwitz Igorom Éderom.

Po položení vencov k Pamätníku holokaustu a zapálení sviečok sa udialo slávnostné odovzdanie členského preukazu SZPB dcére priamych účastníkov týchto deportácií Alžbete Salátvej, ktorá si ho prevzala z rúk oblastnej podpredsedníčky SZPB Lenky Kollárovej.

(Pre Bojovník bez nároku na honorár)

Šesť škôl na Kališti

V posledných rokoch oblastná organizácia SZPB Brezno organizuje zájazd pre žiakov 9. triedy, súťažiach vo vedomostnej súťaži „Medzníky druhej svetovej vojny“.

Tento rok 21 žiakov zo šiestich základných škôl – Brezno Pionierska 4, Heľpa, Pohorelá, Polomka, Predajná a Valaská, spolu so svojimi učiteľmi dejepisu a štyrmi členmi nášho oblastného výboru sa zúčastnilo prehliadky Múzea SNP v Banskej Bystrici a národnej kultúrnej pamiatky, vypálenej obce Kalište.

Po premietnutí dokumentárneho filmu, v ktorom sa riešili problémy árijskej nemeckej rasy, od zrodu dieťaťa, až po dospelosť, nám historik Juraj Lepší podrobne vysvetlil túto obľudnú mašinériu. V ďalšom komentári priblížil zaujímavým výkladom vojnové udalosti, vyzbroj jednotlivých armád, boje na území Slovenska a ich obeť v druhej svetovej vojne.

Prehliadka pokračovala v expozícii SNP, kde sa žiaci dozvedeli veľa zaujímavých informácií o začiatkoch a význame SNP a o jeho vojenských veliteľoch.

Na Kališti sme si pozreli expozíciu, nachádzajúcu sa v dvoch zachránených domoch, ktorá zachytáva bežný život obyvateľov dediny a aj zverstvá, ktoré napáchalo nemecké komando už takmer na konci vojny.

Ján Lalkanda, predseda historicko-dokumentárnej komisie ObIV SZPB, snímka: Ľubomír Fabuš



13. ročníka Stretnutia generácií sa zúčastnilo aj 16 členov ZO SZPB z Pohorelej.



Každý rok sa Stretnutia generácií na Kališti zúčastňuje aj delegácia ZO SZPB z Cinobane a ObIV SZPB z Lučenca.

Ocenenie v pravých rukách

Dňa 19. 6. 2018 sa uskutočnilo v MČ Košice-Juh slávnostné ocenenie významných osobností a kolektívov. Z rúk starostu Jaroslava Hlinku si Cenu mestskej časti Košice-Juh prevzala aj dlhoročná aktívna členka SZPB Viera Záhorčáková, ktorá v tomto roku oslávila krásnych 80 rokov svojho života.

Viera Záhorčáková sa narodila v učiteľskej rodine v Košiciach a tu býva doposiaľ. Po ukončení štúdiá na Pedagogickom inštitúte J. A. Komenského v Košiciach a doplnení vzdelávania formou nadstavbového štúdiá – Pedagogika pre II. stupeň, začala učiť na ZŠ v obci Sakal – dnešné Sokolany. Vo voľnom čase viedla záujmové krúžky, navštevovala pamätne miesta, organizovala besedy žiakov s účastníkmi odboja.

Od školského roku 1957-58 začala učiť ako učiteľka na základných školách v Košiciach – ZŠ Kukučínova, ZŠ Gemerská a ZŠ Polárna. Na školách zastávala aj funkciu skupinovej vedúcej a mimo iných aktivít viedla požiarňický, zdravotný

aj tak stala srdcovou záležitosťou, ktorej obetovala veľa času.

Spolupodieľala sa tiež na založení ZO SZPB č. 15 (Schönherzova), ktorá bola ustanovená členskou schôdzou 12. januára 1983.

Po prelomovom roku 1989 uplatňovala svoj vplyv na obnovu odbojárskeho hnutia a jeho propagácie. Za predsedníčku ZO SZPB bola zvolená v roku 1995 a v tejto funkcii zotrvala až do roku 2014, kedy došlo k zlúče-

a športový krúžok so zameraním na basketbal.

Jej požiarňické družstvo získalo v rámci mestských a okresných súťaží niekoľko druhých a tretích umiestnení.

Za výdatnej pomoci starostu mestskej časti Jaroslava Hlinku pravidelne organizovala veľmi vydatné novoročné stretnutia členov SZPB z celého mesta, na ktorých sa s kultúrnym programom prezentovali učiteľky zo základných škôl mestskej časti Košice-Juh.

Veľký vplyv na formovanie povedomia pani Viery Záhorčárovej mal jej otec Alexander Andrašik, príslušník I. čs. armádného zboru v ZSSR. Viedol ju v láske k vlasti a trvalému boju proti fašizmu. Práca v SZPB sa

niu niekoľkých základných organizácií.

V práci kladie veľký dôraz na pôsobenie na mladú generáciu a jej výchovu k vlastenectvu. Pravidelne organizovala stretnutia žiakov a študentov s priamymi účastníkmi partizánskeho hnutia a oslobodzovacích bojov na pamätných miestach. Spoluorganizovala pochody vďaka k výročí oslobodenia Košíc a k iným pamätným dňom.

Dušan Rybanský, predseda ZO SZPB Košice-Juh



Viera Záhorčáková je tretia sprava.

Hurá na prázdniny

26. júna 2018 sa mesto Pezinok v spolupráci so ZO SZPB brig. gen. Karola Pekníka v Pezinku spolu so žiakmi ZŠ v Pezinku, Slovenskom Grobe a Limbachu dôstojne rozlúčili so školským rokom 2017-2018. Primátor mesta Pezinok Oliver Solga pravidelne už piaty rok v spolupráci s odbojári oceňuje víťazov mestského kola súťaže „Medzníky druhej svetovej vojny“.

Tento rok si v malej sále Kultúrneho centra Pezinok prevzali diplomy z rúk primátora, predsedu ZO SZPB Dušana Vilima a za organizátora Ondreja Kuňáka tri víťazné družstvá (1. ZŠ s MŠ v Slovenskom Grobe, 2. ZŠ Fándlyho a 3. žiaci gymnázia).

Primátor Solga pochovalil a vyzdvihol snahu

žiakov oboznamovať sa s dejinami a faktami národno-oslobodzovacieho boja Slovákov v rokoch 1939 až 1945. Pochvalné slová na úroveň tohtoročnej súťaže zazneli aj z úst organizátora súťaže O. Kuňáka, ktorý pochovalil najmä žiakov zo ZŠ Fándlyho, ktorí sa aj v oblastnom kole umiestnili na druhom mieste.

Hneď na to nasledovalo uvedenie novej knižnej publikácie základnej organizácie, ktorej obsahom sú spomienky prastarých a starých rodičov na obdobie bojov v SNP a v oslobodzovacích bojoch „druhej svetovej vojny“ na území Slovenska. Publikácia je doplnená fotografiami.

Zásľuhu na zbieraní spomienok a na ich spracovaní a vydání publikácie má Mária Markeová, ktorej predseda základnej organizácie za to vyslovil úprimné poďakovanie.

Po uvedení knihy do života žiaci ZŠ Fán-

dlyho uviedli pásmo čítaných spomienok. Najviac zaujala spomienka žiacka na vznik a námet pamätníka padlým v 2. sv. vojne, ktorý je umiestnený v parčíku v časti Pezinok – Griňava, na ktorom je zobrazená žena, ktorá túli k sebe dievča.

Viacrát sa babičky pýtala, že kto je tá žena a dievča. „Keď budeš väčšia, dozvieš sa“. „Ale ja som už veľká a chcem to vedieť“. Babička zosmutnela a vnučke porozprávala prípad, ktorý sa stal v Griňave, keď zastrelili jej dedka a pamätník pripomína jej mamu, ktorá sa túli k babičke a ktorá bola očitým svedkom tejto tragicko-udalosti. Zaujímavou podanou je aj osud vojaka trnavskej posádky (?) Kraloviča, bojujúceho na bojiskách SNP.

Na záver milého podujatia predseda D. Vilim zaželal žiakom i ich učiteľom príjemné a veselé prázdniny.

– DV –

Výtvarná súťaž školákov v Galante

Pri príležitosti 73. výročia ukončenia 2. svetovej vojny oblastný výbor SZPB spolu s Domom Matice slovenskej v Galante, vyhlásili pre žiakov základných a stredných škôl v okrese Galanta 3. ročník výtvarnej súťaže.



Do súťaže sa však zapojili iba žiaci základných škôl a tak porota v zložení: riaditeľka DMS Zlatica Gažová, tajomníčka ObIV SZPB v Galante Alžbeta Pongrácová a tajomník ZO SZPB Galanta Rudolf Kadlec ocenili tri výtvarné práce iba zo základných škôl (Nikolas Varga, ZŠ Dolná Saliba; Karolína Drábiková, ZŠ kráľka Svätolúka Šintava a Sofia Mullerová, ZŠ G. Dusíka, Galanta) a odovzdali ich autorom knižné poukážky s diplomom.

Slávnostné vyhodnotenie súťaže sa uskutočnilo dňa 25. 6. 2018 vo výstavných priestoroch Domu Matice slovenskej v Galante aj za prítomnosti oblastného predsedu SZPB Jozefa Janského.

– AP –



S blížiacim sa letom sa členovia SZPB v Helpe rozhodli vyčistiť studničky v okolí obce. Ako prvá prišla na rad tá, ktorá je najbližšie k dedine, hneď za rampou smerom na Priehybu.

Celé okolie bolo zarastené, preto sme si cestičku ku studničke museli najprv pokosiť a pohrabať. Za pomoci krompáča sme vyhlbili studničku a zregulovali ju do potrubia, aby sa lepšie dala vodička naberať. Okolie sme opravili skalami, ktoré sa našli v blízkosti potoka. Posledné úpravy budú dokončené po zlepšení počasia.

ZO SZPB Helpa

Čo nás trápi?

Pomníky v ohrození

Pomníky slovenských vojakov, povstalcov a partizánov bojujúcich v SNP v rokoch 1944/45 sú ako svedectvá našich dejín v ohrození!

Ako pamiatky boli likvidované nielen z dôvodu neznalosti zákona kompetentných úradov, ale aj kvôli jeho nerozumnej aktualizácii po roku 1989, kedy Ministerstvo kultúry SR asi plošne vydávalo rozhodnutia o zrušení ich pamiatkovej ochrany.

Tento osud stihol aj Pomník padlých hrdinov (občanov obce Cinobaňa padlých v SNP v rokoch 1944/45), ktorý je na námestí obce. Postavený bol v roku 1952 a 9. 11. 1963 bol vyhlásený za Nehnutel'nú národnú kultúrnu pamiatku (NNKP).

Naša ZO SZPB v Cinobani v súčas-

nosti pracovala na evidencii pamätníkov, pomníkov a tabúl z obdobia 2. svetovej vojny, vrátane SNP. Pokúsili sme sa zákonne zaznačiť štyri pamätné miesta v obci a preto sme písomne oslovili Krajský pamiatkový úrad v Banskej Bystrici.

Ten náš list posunul pamiatkovému úradu do Lučenca. Pri veľmi ochotnom a fundovanom výklade **sme zistili, že náš pamätník bol rozhodnutím MK SR 730/91-32 dňom 17. 6. 1991 zrušený ako NNKP.** Neostáva nám teda nič iné, len rokovať s kompetentnými a tento pomník opäť zaradiť do zoznamu NNKP. Karta s popisom a fotografiou nášho pomníka už neexistuje, nikto z pracovníkov nevie povedať, kde sa starý dokument na-

chádza. No potvrdili nám, že existoval.

K trom ďalším pomníkom nám bolo odporúčané jednať so zástupcami obce a opýtať sa, **či na základe vydanej „metodickej inštrukcie“ pre potreby obecných samospráv, ktorú vydalo MK SR a Pamiatkový úrad SR, má obec vypracovanú Evidenciu pamätihodností obce.**

Tam by mohla byť zaradená aj trojica našich pomníčkov. Samozrejme, ide tu aj o iné pamätihodnosti, ale nás zatiaľ interesuje a zaväzuje súvis s 2. sv. vojnou a SNP.

Táto predpisová skutočnosť si zrejme bude vyžadovať určitý vzdelávací systém aj v samosprávach. Možno jednotný, ale aj individuálny.

Problém však určite treba riešiť. Vzniká, resp. už tu existuje, veľké nebezpečenstvo pokračujúceho ničenia a dokonca aj likvidácie pomníkov. Obdobie po „nežnej“ bolo k našim vlastným dejinám ľahostajné a ak to tak ne-

cháme, sme voči nim ľahostajní aj my.

Nazdávam sa, že naše organizácie by dnes mali trvať na vykonaní dôslednej kontroly o (ne)existencii pamätníkov, pamätných dosák... na MK SR, Pamiatkovom úrade SR, MV SR a v samosprávach. A začnime v obciach! Musíme zachrániť to, čo sa zachrániť ešte dá. Opraviť chyby v evidencii atď. Ak to neurobíme, uvoľňujeme ruky tým, ktorí, možno len z ľahostajnosti, budú stále odstraňovať naše pamätníky, naše vedomosti o vlastných dejinách.

Uvedomme si, že ten, kto sa nestará o dejiny, tomu je ukradnutá aj naša budúcnosť. Nech by so svojimi prázdnyimi slovami hovoril čokoľvek.

Mária Svíkruhová

Poznámka redakcie: Pisateľka je predsedníčkou ZO SZPB v obci Cinobaňa a členkou oblastného výboru SZPB v Lučenci, ktorému pred časom aj predsedala.

Július

Gestapo Júliusa Chrapčiča v meste dlho hľadalo. Nemohlo mu odpustiť, že v čase vypuknutia SNP spolu s ďalšími členmi revolučného národného výboru v Spišskej Novej Vsi vyhlásil mobilizáciu do SNP.

Do Povstania odišli mnohí. Niektorí členovia revolučného národného výboru nevedno kam, napríklad na Oravu. No on zostal bojovať v okolitých lesoch. Ukrýval sa v nich aj po potlačení Povstania.

V tých časoch sa im v rodine narodila dcéra Danká. Staršia Anna už mala sedem rokov a kadečo chápala. Otec jej veľmi chýbal.

Gestapo si predvolalo Júliusu manželku a vyhlásilo, že keď sa jej manžel vráti domov, nič sa mu nestane. Bola to však pasca.

Július sa doma ani neohrial

a už ho zatkli a odviekli na veľiteľstvo a odtiaľ na miestne letisko, kde ho vypočúvali. Spolu s ním tam boli viacerí občania mesta, ba boli tam aj takí, ktorých poudávali miestni gardisti alebo aj susedia.

Začal sa krutý výsluch, trýznenie. „Kde sú ostatní členovia revolučného národného výboru,“ neustále sa ho pýtali. Július aj keby chcel, nemohol odpovedať, pretože to nevedel. Trýznitelia mu však neverili a preto v mučení pokračovali.

Keď sa naň prišla opýtať manželka, tak jej riekli, aby už nechodila, že manžel sa jej už nevráti. A tak ostala so svojimi dievčatkami sama.

Pozatýkaných u nás zavraždili na jeseň 1944 na miestnom letisku a narýchlo ich pohádzali do jamy. Z tohto, akože hrobu, ich exhumovali až po oslobodení mesta v roku 1945. Miestny lekár obhliadal nájdené pozostatky a rodinní príslušníci ich

identifikovali. Telá boli zohavené týraním a mučením.

Na mieste, kde ich povraždili, stojí dnes nenápadný pomníček, do ktorého sú vyryté

mená: Július Chrapčič, Ing. Vincent Straka, Michal Karchnika a František Korsák. Aj oni obetovali svoje životy za našu slobodu. Vďační občania mesta

nechali po nich pomenovať ulice v Spišskej Novej Vsi.

Mikuláš Repčiak

člen výboru ZO SZPB v Spišskej Novej Vsi
(Pre Bojovník bez nároku na honorár)



Členovia ZO SZPB Spišská Nová Ves na letisku dňa 26. 7. 2017.

Obnova symbolu našej slávy „Pamätníka na Poľane“

Sládkovičom ospievaná Poľana v časoch Povstania splnila svoje poslanie. Pred fašistami ochránila značné množstvo vojakov i partizánov, lebo i tu strieľal po nich každý strom.

Svoj štáb tu mala partizánska brigáda „Za slobodu Slovanov“ pod velením neskôr generála J. P. Voljanského. Sídli tu i ďalšie partizánske oddiely.

Z príležitosti 74. výročia SNP, mesto

Hriňová, ZO SZPB Hriňová aj s prispelením veľvyslanectva Ruskej federácie, po takmer 60-tich rokoch obnovujú a čiastočne rekonštruujú pamätník na Poľane.

Obnova pamätníka bude spojená s odhalením pamätnej tabule, ktorá je venovaná 16-tim padlým ruským partizánom.

Štefan Trestánský



Generál J. P. Voljanský na návšteve ZŤS Hriňová v sprievode riaditeľa závodu Štefan Berkeša a ďalšieho člena vedenia závodu. Archivná snímka zo 70-tych rokov minulého storočia.



Pri pamätníku na Poľane.

Nebojácny Bratislavčan obdaroval Izrael skvelou sebaobranou

Vyšportované telo s vypracovanými svalmi a tvár podobajúca sa na podobizeň legendárneho kulturistu Arnolda Schwarzeneggera. Neodolateľný švihák – tak vyzeral v najlepších rokoch života Imrich Lichtenfeld. Nečudo, bol postrachom v boxe a v zápasení, veľa plával, posilňoval a dokonca cvičil gymnastiku.

Keď neskôr osud priviedol tohto bratislavského Žida na územie, kde potom vznikol štát Izrael, preslávil sa ako zakladateľ sebaobrany, ktorá sa nazýva krav maga. V preklade z hebrejčiny to znamená boj z blízka.

Lichtenfeldovi vo štvrtok 21. 6. 2018 v Bratislave na Židovskej ulici odhalili pamätnú tabuľu a zároveň v Múzeu židovskej kultúry na tej istej ulici otvorili výstavu venovanú jeho osobnosti. „Je to prinavrátanie nezabudnuteľného človeka do prostredia, v ktorom vyrastal a ku ktorému sa celý život hlásil,“ zdôraznil riaditeľ múzea Pavol Mešťan.

Dodal, že Lichtenfeld sa zaradil medzi hlavné postavy vznikajúcej izraelskej štátnosti, lebo v jej ťažkých chvíľach prišiel s vlastným systémom sebaobrany, ktorá sa pritom osvedčuje aj v súčasnosti. „Splácame mu dlh, pretože na Slovensko nikdy nezabudol a, naopak, u nás sa o ňom dlho nemohlo hovoriť, čo mu bolo veľmi ľúto,“ prízvukuje Mešťan. (Režim bývalej ČSSR podporoval Palestínčanov v ich boji proti Izraelčanom.)

Syn pozoroval sebaobranu

Malého Imricha (ale vo všetkých prameňoch sa zaužívala skrátená podoba mena Imi) viedol k športu otec Samuel. „Prenášal na neho svoje skúsenosti,“ poznamenal Michal Vaněk, kurátor výstavy a zástupca riaditeľa múzea. „Imiho otec sa v mladom veku zapojil do cirkusu, kde predvádzal silové vystúpenia. Spoznal pritom viacero ľudí, čo ovládali rôzne techniky boja,“ pokračoval Vaněk.

Keď Samuel Lichtenfeld pracoval na policii v Bratislave, kolegov učil odvrátiť útoky zločincov bez použitia služobnej zbrane. Imi sa často týmto tréningom prízvukoval, takže sa ľahko priučil. Kým syn odišiel do zahraničia krátko po vzniku prohitlerovského Slovenského štátu, otec zostal v Bratislave; obišla ho síce prvá vlna deportácií do nacistických koncentrákov v roku 1942, ale o dva roky padol do chápadiel smrti. Najprv mal veľké šťastie, ale čoskoro... „V septembri 1944 ho priamo z deportačného vlaku vytiahol pod služobnou zámenkou policajný kolega, lenže potom niekto Samuela Lichtenfelda udal. Odvliekli ho do nacistického koncentráku v Auschwitzi, kde aj zahynul,“ povedal Vaněk.

Imi ako stroskotanec

Keď sa v máji 1940 Imi Lichtenfeld vybral do emigrácie, nalodil sa na parník Pentcho. „Bola to posledná loď, ktorá prešla cez blokádu na trase do Palestíny, ktorá sa nachádzala pod britskou správou,“ povedal Mešťan. Plavba trvala až päť mesiacov.

Po splavení Dunaja k Čiernemu moru sa kapitánovi nepodarilo zís-



Imrich Lichtenfeld, cvičiteľ a zakladateľ bojového umenia a systému sebaobrany Krav maga.

kať námornú loď. Pentcho sa vydal na riskantnú plavbu (postavený bol na riečne podmienky). Lenže parníku sa pokazil kotol, stroskotal pri neobývanom ostrovčeku v Egejskom mori. Lichtenfeld, odhodlaný dostať sa do cieľa, nasadol s ďalšími štyrmi emigrantmi do záchranného člna. „Po štyroch dňoch plavby ich zachránila posádka britského torpédoborca,“ uviedol Vaněk. Briti ich vyložili v Alexandrii.

Lichtenfeld sa s vysokými horúčkami dostal do rúk lekárov, ktorí ho museli operovať, lebo mal vážny zápal ucha. Vážne poškodenie ucha zanechalo doživotné následky. Lichtenfeldov tvárový nerv bol natoľko zasiahnutý, že mu ochrnula ľavá strana tváre. Nebol to však našťastie zdravotný hendikep, ktorý by mu znemožnil trénovať Židov v Palestíne na základe ním zostavených prvkov sebaobrany.

Lichtenfeld a krav maga

Jeden z panelov výstavy zobrazuje oceňujúce slová na adresu Lichtenfelda od Yarona Lichtensteina, jedného z jeho žiakov, ktorý je držiteľom špičkového, 9. danu v krav mage: „Zámerom môjho učiteľa bolo vyvinúť unikátne bojové umenie sebaobrany. Chápal to ako svoje poslanstvo ľuďom židovského pôvodu, ako nástroj, ktorým sa môžu ochrániť, aby sa minulosť už nikdy nezopakovala.“

V Izraeli našiel Lichtenfeld nový zmysel života nielen v práci, ale aj súkromí. V meste Netanja, kde žil, sa spoznal so slovenskou Židovkou Ilanou, ktorá sa narodila v Hričovskom

Podhradí (tiež v roku 1910). Prežila holokaust, po troch rokoch od skončenia druhej svetovej vojny emigrovala do Izraela. Oženil sa s ňou v roku 1960 po niekoľkých rokoch stretávania.

Lichtenfeld bol do Ilany zaľúbený do konca svojho života, ale mal ešte „inú lásku“. Pochopiteľne, bola ňou sebaobrana, ktorej bol tvorcom. „Moja matka hovorievala, že v našom manželstve je na prvom mieste krav maga a až potom ja. Alebo vravela, že sa vydala za krav magu,“ úsmevne ju parafrázoval jej syn Yoav Arad. „Napriek tomu prežili spolu štyri desaťročia spoločného krásneho života až do Imiho smrti,“ zdôraznil.

Imi Lichtenfeld – zakladateľ krav magy

- **Narodil sa 26. mája 1910 v Budapešti**, ale jeho život od detstva až po emigráciu, keď mal 30 rokov, sa spájal s Bratislavou. Rodičia pochádzali zo slovenského územia niekdajšieho Rakúsko-Uhorska – otec z obce Mliečno, ktoré je teraz súčasťou Šamorína, a matka z Bátorových Kosíh. Zosobášili sa v roku 1905 vo vtedajšom Prešporoku, dnešnej Bratislave, kde sa neskôr Samuel Lichtenfeld vypracoval na uznávaného policajného inšpektora, ktorý riešil najzávažnejšie kriminálne prípady.

- **Syna Imiho podporoval otec Samuel v širokej škále športov.** Oplatilo sa – v roku 1928 zvíťazil na československom šampionáte v zápasení juniorov a o rok neskôr už na majstrovstvách dospelých. Vyhrál tiež národný turnaj v boxe a medzinárodnú súťaž gymnastov.

- **Keď narukoval na vojenčičnu, pôsobil v Bratislave pri delostreleckom pluku.** Zamestnal sa ako učiteľ telesnej výchovy. V období rastúceho antisemitizmu, ktorý už mal násilné podoby, vytvoril v bratislavskej židovskej štvrti domobranu na ochranu príslušníkov komunity Židov.

- **V máji 1940 emigroval zo Slovenského štátu.** Na jar 1941 sa pridala k čs. legionárom v Afrike a na Blízkom východe pod velením britských síl. O rok získal povolenie na vstup na britské mandátne územie Palestíny.

- **Na teritóriu, kde neskôr vznikol štát Izrael,** cvičil príslušníkov polovojenských organizácií, ktoré sa stali základom izraelskej armády. V armáde pôsobil približne 20 rokov, trénoval krav magu. Po odchode z armády prispôbil toto umenie sebaobrany pre potreby civilistov.

- **Lichtenfeld zomrel 9. januára 1998 v Netanji** – v meste, v ktorom sa v Izraeli usídlil a kde sa spoznal s manželkou Ilanou. Dožil sa 87 rokov.

Pravda.sk z 21. 6. 2018 (krátené), snímka wikipedia

Viete, že...?

...treba vedieť aj to, kedy sa postaviť do boja?

„Ak za dobrú vec nebudete bojovať ešte v čase, keď sa dá poľahky vyhrať aj bez krviprelievania; ak nebudete bojovať, keď je vaše víťazstvo ešte isté a nestálo by vás veľa, potom sa môžete dostať do situácie, že budete musieť bojovať v čase, keď sú všetky vyhliadky proti vám a vy máte iba pochybnú šancu na záchranu.“

No môže to byť ešte horšie. Môžete bojovať aj vtedy, keď nemáte žiadnu nádej na víťazstvo, pretože lepšie je zahynúť, ako žiť v otroctve,“ napísal v roku 1948 Winston Churchill v jednej zo svojich kníh o druhej svetovej vojne. Aj za túto dostal v roku 1953 Nobelovu cenu za literatúru.

...po vypuknutí SNP prikázalo velenie Červenej armády, bez ohľadu na pôvodné strategické zámysly, aby bolo uvoľnené značné množstvo munície a zbraní, ako aj dopravných lietadiel na pomoc povstaleckým jednotkám?

ZSSR tým operatívne reagoval aj na žiadosť oficiálnych čs. predstaviteľov, ktorí prostredníctvom čs. veľvyslanca v Moskve Z. Fierlingera dňa 31. 8. 1944 požiadali ľudový komisariát zahraničia ZSSR o vojenskú pomoc SNP.

Na základe toho dalo velenie ZSSR už o dva dni, teda 2. 9. 1944 veliteľovi 1. UF smernicu na uskutočnenie operácie na pomoc povstaniu.

Tak poskytol ZSSR najväčšiu pomoc SNP: zmenil bojové dispozície sovietskym vojskám a v krátkom čase pripravil útočnú operáciu cez Duklianský priesmyk. Súčasne pomohol prepraviť na pomoc SNP 2. čs. paradesantnú brigádu v ZSSR, prepravu čs. samostatného leteckého pluku v ZSSR a dodávkami zbraní pre partizánske oddiely na Morave sťažil pozíciu nacistov na Slovensku.

...že útok na oslobodenie Kyjeva sa niesol pod heslom: Oslobodíme Kyjev k 26. výročiu Veľkého októbra?

Dňa 3. 11. 1943 dosiahla hustota delostrelectva 38. armády na 1 km frontu 380 hlavni, v pásme 51. streleckého zboru v priemere 344 hlavni, v pásme 50. streleckého zboru 416 hlavni na jeden km frontu.

Do delostreleckej prípravy sa zapojili i čs. delostrelci 1. delostreleckého oddielu. Umlčali jednu kanónovú a jednu mínometnú batériu nepriateľa.

...ráno 30. 9. 1943 pred odjazdom 1. čs. brigády do poľa sa vojaci v Novochoopersku zoradili pred delostreleckou kasárňou na slávnostnú prehliadku?

Kapitán Bohumír Lomský (S pôvodným priezviskom Lenc. Zmena priezviska bola oficiálne povolená 10. 9. 1945.) prečítal zvláštny rozkaz č. 91, ktorým boli pomenované tanky T-34 československej brigády. Potom tanky prechádzali pred veliteľskú tribúnu, kde im veliteľ plk. L. Svoboda udeľoval historické mená: Jan Žižka, Jánošík, Podkarpatský partizán, Zborov, Bachmač, Sokolovo, Lidice, Ležáky, Praha, Jaroš. Za zvukov chorálu „Ktož sú boží bojovníci“ zložili prísahu novo vyvíčení vojaci, pridelení k brigáde za ostatné dni.

Ešte toho dňa odišiel prvý transport 1. čs. samostatnej brigády na front. Ďalšie transporty nasledovali v dňoch 1.–3. októbra 1943.

Celkovo mala brigáda 3 517 osôb, z toho 3 348 československých vojakov a 169 červenoarmejcov.

...počas samitu Donalda Trumpa a Kim Čong-una sa obe strany dohodli aj na výmene pozostatkov vojnových zajatcov a padlých počas Kórejskej vojny v rokoch 1950–1953?

O aké počty na oboch stranách ide sa už oficiálne dokumenty nezmiňujú.

Zostavila A. Mikundová

- **Bacúch:** Božena Ďurčíková 76, Ján Kán st. 79, Irena Frčová 94, Ján Kán ml. 50 a Anna Piliarová 88 rokov.
- **Banská Bystrica, Tr. SNP:** Štefan Bartúšek 80 rokov.
- **Cinobaňa:** Daniela Demeová 55 rokov.
- **Galanta:** MUDr. Gabriela Kopáčeková 70 a Agneša Leichtová 65 rokov.
- **Gemerská Poloma:** Ondrej Hatvaník 70 a Zuzana Lukáčová 55 rokov.
- **Giraltovce:** Anna Partilová 87, Anna Čekel'ská 94 a Ján Havira 60 rokov.
- **Košice – Sever:** Ing. Jaroslav Jurik 86 a Helena Halová 89 rokov.
- **Lubietova:** Eva Chebeňová 70 rokov.
- **Nový Svet:** Marta Mesárošová 70 rokov.
- **Ostrý Grúň:** Ondrej Baláz a Eva Moravčíková 65, Mária Vaiglová 80 rokov.
- **Považská Bystrica:** Jozef Pieš 70 rokov.
- **Stropkov:** Helena Čumová a Anna Maruščáková 88, Miroslav Fečko 55 a Juraj Maruščák 70 rokov.
- **Svidník:** Mária Barnová 84 a Juraj Vaňko 75 rokov.
- **Šoporňa:** Ludmila Krkošková 70 a František Vída ml. 30 rokov.
- **Trenčín I:** Plk. Mojmír Reich 91, Ing. Štefan Koňušík 86, Anna Milánová 84, Genmjr. Ing. Emil Vestenický a Milan Tisoň 70, MUDr. Miroslav Malay 60, Eva Majtášová 85 a Rajnohová Mária 75 rokov.
- **Závadka nad Hronom:** Cyril Babel'a 75 rokov.
- **Želiezovce:** Sidónia Zemančíková 90, Hilda Mužíková 60 a Jolana Treginyová 75 rokov.

Jubilantom srdečne blahoželáme.

Navždy sme sa rozlúčili

- **Banská Bystrica-Stred:** so 75-ročnou Máriou Knoppovou.
- **Bratislava 3:** s 84-ročným Jaroslavom Mehešom.
- **Belá – Dulice:** s 82-ročnou Annou Rusnákovou.
- **Cinobaňa:** so 79-ročnou Máriou Andrášikovou.
- **Ostrý Grúň:** s 89-ročnou Hermínou Fritovou.
- **Prievidza:** s 96-ročným Lukášom Minichom.
- **Svidník:** s 89-ročným Teodorom Goczom.
- **Závadka nad Hronom:** s 83-ročným Ing. Konštantínom Kamzikom.
- **Zvolenská Slatina:** s 87-ročnou Zuzanou Babicovou.
- **Želiezovce:** so 66-ročným Jozefom Benikom.
- **Žiar nad Hronom:** s 88-ročnou Máriou Orsághovou a s 80-ročným Zoltánom Škvarkom.

Česť ich nehyjúcej pamiatke!



Narodeniny pevného člena SZPB

Dňa 12. júla oslávi 60. narodeniny oblasťný predseda SZPB Martin Krno, syn spisovateľa a publicistu, organizátora protifašistického študentského hnutia a priameho účastníka SNP v Banskej Bystrici v bývalom partizánskom oddiele na Magurke v Lupčianskej doline, ktorý sa ako málokto autor na Slovensku venoval vo svojich básňach, prózach i vo filmovej tvorbe tak intenzívne Povstaniu.

Martin Krno po skončení štúdia žurnalistiky na Filozofickej fakulte Univerzity Komenského pracoval v redakcii týždenníka Nové slovo, založeného v septembri 1944 v povstaleckej Banskej Bystrici, potom v denníku Pravda, najprv na zahraničnopolitickom a neskôr na vnútropolitickom oddelení. Súčasne bol podpredsedom Slovenskej únie pre mier a ľudské práva.

Podstatnú časť svojej novinárskej tvorby v spravodajstve, komentároch, rozhovoroch a reportážach zameral na antifasistické a mierové hnutie na Slovensku i v zahraničí, ostro kritizoval negatívne javy v našej spoločnosti a inde vo svete, ako sú neonacizmus, rasizmus, xenofóbia, militarizmus či zostrovanie sociálnej nespravodlivosti. Venoval sa aj historickým témam, od revolučnej činnosti štúrovcov v meruôsmych rokoch, cez boj Slovákov na čele s M. R.

Štefánikom za vytvorenie ČSR až po holokaust a protifašistickú rezistenciu počas druhej svetovej vojny.

Niekoľko rokov zastával post šéfredaktora ľavicového týždenníka Slovo, nástupcu Nového slova, kde sa zblížil s viacerými vtedy ešte žijúcimi predstaviteľmi odboja proti ľudáckemu režimu na Slovensku. Dlhšie obdobie pôsobí aj ako podpredseda Klubu Nového slova, ktorý úzko spolupracuje so SZPB. Na prelome deväťdesiatych

rokov minulého storočia a 21. storočia bol dve volebné obdobia členom Ústrednej rady SZPB. Potom zastával funkciu podpredsedu, od novembra 2012 až dosiaľ predsedu Oblasťného výboru SZPB v Bratislave a člena ÚR SZPB. V súčasnosti pracuje ako politický komentátor denníka Pravda, prispieva aj do dvojtýždenníka Bojovník a na webové stránky časopisu Slovo.

Martin, všetko najlepšie, pevné zdravie, šťastie, pracovné i osobné úspechy ti želajú členovia bratislavskej oblastnej organizácie SZPB.

— r —, snímka L. Skrák



Výročie oslobodenia Bratislavy, 4. apríl 2018. M. Krno (vľavo) kladie veniec spolu s predsedom SZPB P. Sečkárom a tajomníkom ÚR SZPB V. Longauerom.

Jubilanti ObIV SZPB Levice

Životné jubileum, 80 rokov oslávili stále aktívni členovia ObIV SZPB Ing. Štefan Béreš a Jozef Minár. Trvalý protifašistický postoj obaja nadobudli od svojich otcov, priamych účastníkov protifašistického odboja, členov SZPB.

Ing. Štefan Béreš je členom Predsedníctva ObIV SZPB v Leviciach a dlhoročným aktívnym členom ZO SZPB v Želiezovciach, kde sa príkladne podieľal na organizovaní zväzových podujatí.

Jozef Minár je predsedom Revíznej komisie ObIV SZPB v Leviciach, úspešne vykonával funkcie v ZO SZPB v Leviciach (3 volebné obdobia bol aj jej predsedom).

Oslávencom želáme ešte mnoho síl a potrebného zdravia do ich ďalšieho spokojného života.

Jozef Výboch, podpredseda ObIV SZPB Levice
(Pre Bojovník bez nároku na honorár)



Štefan Béreš



Jozef Minár

Zomrel legendárny jednoruký letec Ivan Leonov

Hrdina Ruska, veterán Veľkej vlasteneckej vojny, sovietsky bojový stíhač Ivan Leonov, ktorý po ťažkom zranení riadil lietadlo len jednou rukou, zomrel v Tule, oznámila vláda regiónu.

Čestný občan Mesta hrdinu Tuly Ivan Antonovič Leonov zomrel vo veku nedožitých 96 rokov.

Ivan Leonov prvé lietadlo zo šiestich (plus dve v skupine) zostrelil v bitke pod Moskvou, celkovo uskutočnil 55 bojových letov. V júli 1943 bol ťažko ranený, prišiel o ľavú ruku, no napriek tomu dosiahol povolenie ďalej lietat'.

Podľa ria.ru, 22. 6. 2018

Ospravedlnenie

Vážení jubilanti, ktorí si svoje životné jubileum pripomínate v júli, prepáčte, že sme vám blahoželania uverejnili už v júňovom vydaní.

Vladimír Dobrovič, redaktor

Oslavy 74. výročia SNP

28. – 29. augusta 2018 v Banskej Bystrici

28. 8. 2018

- 19.00 – Koncert Štátnej opery B. Bystrica.
- Odovzdávanie cien Múzea SNP 2017.
- Slávnostná recepcia.

29. 8. 2018

- 10.00 – Príchod oficiálnych hostí a členov SZPB.
- 11.00 – Prelet leteckej techniky OS SR + kladenie vencov.
- 11.50 – Začiatok slávnostného zhromaždenia.**
 - Vztýčenie vlajky Čestnou strážou OS SR.
 - Hymna SR.
 - Prívitanie hostí generálnym riaditeľom Múzea SNP S. Mičevom a moderátorom M. Strižincom.
- 12.10 – Príhovor prezidenta A. Kisku.**
 - Vyznamenávanie slovenských vojnových generálov „In memoriam“ prezidentom SR A. Kiskom.
- 12.30 – Kultúrna časť – folklórny súbor Zemplín.**
- 12.40 – Príhovor predsedu NR SR A. Danku.**
- 12.50 – Príhovor predsedu vlády SR P. Pellegriniho.**
- 13.00 – Príhovor predsedu SZPB Pavla Sečkára.**
- 13.10 – Modlitba.
- 13.20 – Kultúrna časť – Juraj Benetin – „Na Kráľovej holi“.**
- 13.30 – Zoskok parašutistov – záver slávnostného zhromaždenia.
- 14.00 – Recepcia mesta B. Bystrica (budova historickej radnice, Námestie SNP).
- 14.00 – 20.00 – Bezplatný vstup do expozície Múzea SNP.**
- 15.00 – 20.00 – Premietanie dokumentárnych filmov (kinosála Múzea SNP).**

Popoludňajší program:

- 14.00 – Začiatok kultúrneho programu.
- 14.00 – 14.45 – Folklórny súbor Zemplín.
- 14.45 – 15.00 – 1. dynamická ukážka OS SR.
- 15.00 – 15.45 – „Babkiny vnuci“ – spevácka skupina z Ruskej federácie.
- 15.45 – 16.00 – 2. dynamická ukážka OS SR.
- 16.00 – 17.00 – „Družina“ – hudobná skupina z B. Bystrice, hrajúca slovenský folklór trochu inak.
- 17.00 – 17.15 – Ukážky modelárov (klubov vojenskej histórie)
- 17.30 – 18.30 – Orchester Jána Berkyho Mrenicu – Diabolské husle.
- 18.30 – 18.45 – Ukážka modelárov (klubov vojenskej histórie). Odchod ťažkej vojenskej techniky.
- 19.00 – 20.00 – „Touch 'n Go“ – rocková kapela vzdušných síl USA v Európe.
- 20.30 – 21.30 – „Korben Dallas“

Spríevodné podujatia:

- Dobový vojenský tábor klubov vojenskej histórie.
- Prezentácia Ozbrojených síl SR.
- Statické a dynamické ukážky vojenskej techniky.
- Ukážky modelov zo Slovenska a Česka.

Bude mať konečne sochu náš osloboditeľ?

Dňa 8. júna 2018 napísal predseda Slovensko-ruskej spoločnosti Ján Čarnogurský list predsedovi BBSK Jánovi Lunterovi a primátorovi mesta B. Bystrica Jánovi Noskovi, v ktorom ich žiada, aby sa zasadili za zhotovenie a postavenie sochy pre maršala ZSSR Ivana Stepanoviča Koneva.

J. Čarnogurský uvádza, že SNP pomenilo priebeh frontov v strednej Európe a že jeho „začiatok priviedol Sovietsky zväz k rozhodnutiu začať útočnú operáciu stredom medzi oboma frontami, cez Dukliansky priesmyk rovno na Slovensko“. A pokračuje, že „keby nebolo Duklianskej operácie, nemecké velenie by bolo mohlo sústrediť ďaleko viac vojakov na potlačenie Povstania a dĺžka Povstania by sa radikálne skrátila. Banská Bystrica by sa stala obeťou tentoraz útočiackej nemeckej armády skôr, pri väčšej sile útočníkov. Veliteľom Duklianskej operácie na sovietskej strane bol maršal Sovietskeho zväzu Ivan Stepanovič Konev“.



A že aj z tohto „stručného súhrnu je zrejmé, že zásluhy maršala Koneva o Banskú Bystricu aj o Slovensko sú obrovské. Na-

priek tomu maršal Konev nemá na Slovensku pomník. Pomník pre maršala Koneva by bol ocenením jeho zásluh, ale zároveň holdom padlým sovietskym a československým vojakom počas celej operácie na pomoc SNP.

Slovensko-ruská spoločnosť sa nazdáva, že Slovensko a mesto Banská Bystrica majú morálnu povinnosť postaviť pomník maršalovi Konevovi a najvhodnejším miestom pre pomník by bola práve Banská Bystrica,“ píše predseda Slovensko-ruskej spoločnosti Ján Čarnogurský a na záver poznamenáva, že „ocenenie zásluh maršala Koneva len pozdvihne význam Slovenského národného povstania a mesta Banská Bystrica“.

Pisateľ dal list na vedomie ministrom obrany a kultúry, Múzeu SNP v B. Bystrici a Veľvyslanectvu RF v SR. –r–

Posledný hrdina Sobiboru: pamätník Pečorského musí stáť v Jeruzaleme

Posledný zo živých účastníkov povstania v nacistickom koncentračnom tábore Sobibor, bývalý červenoarmejec Semjon Rozenfeld, si myslí, že pamätník Alexandrovi Pečorskému, ktorý bol pred šiestimi rokmi odhalený v Izraeli, musí byť premiestnený do múzea Jad va-šem, ktorý je izraelským národným pamätným komplexom holokaustu.

O tomto svojom postoji, o známosti s organizátorom povstania v koncentračnom tábore, ale aj o svojom neľahkom osude sa porozprával 95-ročný S. Rozenfeld s RIA Novosti. (Týmto faktom sa napráva nesprávna informácia našich mienkotvorných médií, že posledný priamy účastník povstania v Sobibore pred nedávnym zomrel v Kyjeve. Na Slovensku iba dvojtyždenník Bojovník uviedol, že posledný účastník povstania žije v Izraeli, no vtedy sme ešte nepoznali jeho meno – pozn. -vmi-)

Rozenfeld býva neďaleko Tel Avivu v mestečku Jad-Benjamin. Jeho syn Michail hovorí, že vyrástol na rodinnom rozprávaní o vojne, o zajatí i o Víťazstve.

Začiatok vojny zažil Semjon Rozenfeld v delostreleckom pluku v Bielorusku. „S ťažkými bojmi sme sa predierali pod Mogilevom z obkľúčenia, kde som s mnohými rodákmi padol do zajatia a ocitol sa v gete v Minsku. V septembri 1943 poslali všetkých židovských vojnových zajatcov do Sobiboru, kde som na vlastné oči spoznal nacistickú mašinu smrti,“ spomína bývalý zajatec koncentráku.

V plynových komorách Sobiboru

bolo zlikvidovaných štvrt' milióna európskych Židov. No napriek tomu sa tu našli ľudia schopní postaviť sa na odpor. S Alexandrom Pečorským, ktorý sa stal organizátorom masového útoku sa Rozenfeld zoznámil ešte v minskom gete. Spolu vykonali hrdinstvo, ktoré vošlo do dejín ako jediné úspešné povstanie väzňov koncentračných táborov v časoch 2. sv. vojny.

Po útoku sa Rozenfeld stal opäť vojakom, zaradený bol do 39. gardovej motostreleckej divízie a pokračoval bojsť. Víťazstvo ho zastihlo v Berlíne.

Konca vojny sa dožilo len 53 bývalých účastníkov Sobiborského povstania. „Kým sme boli mladí, neraz sme sa stretali v Sovietskom zväze, lenže čas je neúprosný. Jeden za druhým mi odchádzali moji druhovia. Doteraz mi je ľúto, že som sa nemohol rozlúčiť so svojim kamarátom Sašom Pečorským, ktorý zomrel v roku 1990 v Rostove na Done. Iba peniaze som odovzdal vdove po ňom,“ spomína Rozenfeld.

Profesor Jakov Šajevič, ktorý dlhé roky zhromažďuje dokumenty a dôkazy o zločinoch v Sobibore, si taktiež myslí, že predmetný „pamätník by mal mať dôstojnej-



šie umiestnenie“. „Dnes stojí na dvore domu, v ktorom bývajú izraelskí dôchodcovia – je tu v tichu a v zeleni. Lenže ako symbol nezlomnosti ľudského ducha by si zasluhoval omnoho slávnostnejší priestor,“ povedal profesor.

Semjon i Michail Rozenfeldovci sú toho istého názoru. Na žiadosť otca sa Michail obrátil na riaditeľa múzea Jad va-šem s návrhom na premiestnenie pamätníka Pečorského na územie národného komplexu holokaustu v Jeruzaleme.

V závere rozhovoru sa Semjon Rozenfeld zdôveril, že sa nevie zmieriť len s jednou vecou. A to, že nie všetci zločinci zo Sobiboru boli po zásluhy potrestaní. Väzenský dozorca Ivan Demjanuk (s prezývkou Ivan Hrozný) nebol odsúdený, komandant Sobiboru Karl Frenzel síce dostal doživotie, no neskôr bol oslobodený. Podľa ria.ru, 22. 6. 2018

Dňa 18. augusta 2018 o 13.00 hod. sa v Pohronskom Bukovci uskutoční

Spomienkové stretnutie pri príležitosti 74. výročia SNP

Program:

- Položenie vencov.
- Štátna hymna.
- Príhovory organizátorov a hostí.
- Zapálenie povstaleckej vatry.
- Kultúrny program.
- Partizánska veselica.

Organizátori: Obec Pohronský Bukovec a ZO SZPB Pohronský Bukovec.

Trenčiansky samosprávny kraj, mesto Bánovce nad Bebravou, mesto Partizánske, obec Uhrovec a Oblastný výbor SZPB Trenčín

Vás pozývajú na

Krajské oslavy 74. výročia SNP

25. augusta 2018 na Jankovom vršku

Program:

- 14.45 Historická ukážka bojov z II. svetovej vojny.
- 15.15 Koncertovanie vojenskej hudby.
- 15.30 Pochod Nesmrteľného pluku.
- 16.00 Pietny akt kladenia vencov.**
- 16.30 Slávnostný prejav a príhovory hostí.
- 17.30 Kultúrny program**
 - Dychová hudba Hradišťanka.
 - Folklórny súbor Jánošík – senior, Partizánske.
 - Ludová hudba Olšiakovci.
 - Sólisti Donského kozáckeho chóru Volnij Don.
 - Paľo Drpák.
- 19.30 Zapálenie vatry a vystúpenie Duo harmoniky.
- 21.00 Ukončenie osláv.

Spríevodné podujatie:

- 48. ročník hádzanárskeho turnaja (Mestská športová hala Bánovce nad Bebravou).
- Výstava k SNP a II. svetovej vojne „Nezabúdajme na spoločnú históriu“ (Mohyla Jankov vršok)
- Výstava výstroja a výzbroje z 2. svetovej vojny (areál bunkrov).

Odchod autobusu:

Bánovce nad Bebravou – Jankov vršok: 14.00, 15.00, 16.00.
Jankov vršok – Bánovce nad Bebravou: 19.00, 20.00, 21.00.

Smiech cez slzy

Volajúci: – Dovolal som sa do Gordonovej pizzerie?

Google: – Nie, pane, toto je Google pizzeria.

Volajúci: – Asi som si poplietol číslo, prepáčte mi to.

Google: – Kdeže pane, Google minulý mesiac kúpil Gordonovú pizzeriu.

Volajúci: – Aha, tak si teda objednáš pizzu u vás.

Google: – Želáte si vašu zvyčajnú objednávku?

Volajúci: – Moju zvyčajnú? Vy ma poznáte?

Google: – Podľa vášho ID sheetu volajúceho ste si za ostatných 12 telefonátov objednali extra veľkú pizzu s tromi druhmi syra, klobásou, čili papričkami a mäsovými guľkami vo vysokom ceste.

Volajúci: – OK! To si prosím...

Google: – Môžem vám odporučiť, aby ste si tentoraz objednali pizzu s ricotou, rukolou, so sušenými rajčinami a olivami na tenkom, bezlepkovom celozrnnom ceste?

Volajúci: – Čože? Ja nenávidím zeleninu...

Google: – Pane, máte však vysoký cholesterol!

Volajúci: – Ako to, do čerta, viete?

Google: – No, porovnali sme vaše číslo s vašimi zdravotnými záznamami. Máme výsledky vašich krvných testov za ostatných sedem rokov.

Volajúci: – Tak teda dobre, ale nechcem vašu

plesnivú zeleninovú pizzu, lieky na vysoký cholesterol už užívam.

Google: – Prepáčte pane, ale tie lieky neúčinkujú pravidelne. Podľa našej databáze ste si kúpili len jednu škatuľku 30 pilúl na cholesterol v sieti „drug RX“ pred štyrmi mesiacmi.

Volajúci: – Kúpil som si ich aj v iných lekárnach.

Google: – To sa však vo výpisoch vašej bankomatovej karty neukazuje.

Volajúci: – Platil som hotovosťou.

Google: – Ale podľa výpisov vašej banky ste si nevyberali do-

statok hotovosti.

Volajúci: – Mám aj iný zdroj príjmov v hotovosti.

Google: – To nesúvisí s vašim posledným daňovým priznaním. Iba, že by ste si to kúpili z nepriznaného príjmu, čo je protizákonné.

Volajúci: – Čo to píiíp?

Google: – Prepáčte pane, tieto informácie používame len na to, aby sme vám mohli pomôcť.

Volajúci: – Stačí! Je mi zle z tých vašich googlov, facebookov, twitterov, whatsappov a všetkých ostatných hov...n. Letím na ostrov, kde nie je internet, káblovka, žiadny mobilný signál a nikto, kto by ma mohol sledovať alebo špehovať.

Google: – Rozumiem, pane, ale najskôr si musíte vyzdvihnúť nový pas, nakoľko pri starom vám pred šiestimi týždňami vypršala jeho platnosť.

Prečítané v internete



ZRNKÁ HUMORU

Z dôverného rozhovoru dvoch žien

– Včera som prvýkrát podvie-dla svojho manžela.

– Bolo to z lásky?

– Asi áno. Ved', čo dnes zna-mená 50 eur?

* * *

– Predstav si, mojej sestry sa narodilo len 2 kg vážiace dieťa.

– A čo by si chcela po sotva dvojmesačnej známosti?

– Čo kúpiš manželovi k narode-ninám?

– Asi zásteru.

– On doma aj varí?

– Nie. Mne však tiež kupuje rum.

* * *

– Môj manžel fajčí len doma po dobrom obede.

– To je rozumné. Jedna cigare-ta mesačne mu predsa neublíži.

* * *

– Ako sa ti dari v prevýchove

tvojho výrazne staršieho manže-la?

– Dosť dobre. Už si prestal oku-sovať nechty.

– Ako si to dokázala?

– Jednoducho. Schovala som mu zuby.

* * *

– Konečne som sa zbavila pre-bytočného tuku na tele.

– Ako si to dokázala?

– Utiekla som od manžela.

LAO-C: MÚDRY NEBÝVAJÚ UČENÍ,...

(dokončenie v tajničke)

pomôcky: KAR, PULA, REDEN, MEN, AJATIN	chorvátske letovisko	faktúra	pulz	typ ruských lietadiel	určovať odchýlky súčiastok	hovorí, po nemecky	otkol	základná časť lodnej kostry	staršia ŠPZ Ostravy	omietal	dezinfekčná tinktúra	šúpeme
upútal						oficiálne sa radil						
						neudieral						
1. časť tajničky												
lepido				preciedzal					mys			
				netišit, po česky					kto niečo vlastni			
chem. zn. astátu				vynálezca dynamitu					poznámka, po anglicky			
				morská korytnačka					žrebujú			
	obsial	meno herca Costnera							polujem			
		2. časť tajničky							maďarský zápor			
ohmatal									nosaté ženy			
									odovzdala			
popádať									strašil			osobné zámerno
									muži, po anglicky			
kráčaš									vyhynutý cicavec			
									MPZ Kirgistanu			
MPZ Rumunská												
ruský súhlas												
tovar									základná číslovka			
nekujná zliatina železa a uhlíka									ulavenie			

Správne vylúštenie tajničky z č. 12 znie: **Mnohí vysokoučení nemajú rozum.** Knihu posielame **Jozefovi Novákovi z Bratislavy.**

Vylúštenie tajničky posielajte na adresu: **Redakcia Bojovník, Štúrova 8, 815 72 Bratislava, alebo na e-mail: bojovnik@szpb.sk.**

HISTORICKÝ KALENDÁR

20. júl 1941 – Do boja na východnom fronte sa zapájajú aj talianske vojská. Vojnu ZSSR vyhlásili spolu s Rumunskom už 22. 6. 1941.

20. júla 1944 – Vojenské ústredie a ilegálna SNR v Čremošnom v okrese Turčianske Teplice prvýkrát rokovali o spoločnom postupe pri príprave ozbrojeného povstania. Za hlavnú ozbrojenú silu považovali slovenskú armádu. Hovorili aj o potrebe skoordinať povstanie s postupom Červenej armády.

21. júl 1939 (do 8. mája 1945) – Slovenský snem podľa jednodlase prijatej ústavy pomenoval Slovenský štát na Slovenská republika.

21. júl 1940 – Britská vláda uznala dočasnú čs. exilovú vládu.

22. júl 1941 – Lipovec. Stret Rýchlej slovenskej brigády a Červenej armády. Ťažká porážka slovenských vojakov, 75 mŕtvych, 176 ranených, 2 padli do zajatia.

24. júl 1940 – Čs. letci v Anglicku skladajú vojenskú prísahu vernosti ČSR a anglickému kráľovi Jurajovi VII.

V noci z 25. na 26. júla 1944 – V priestore Liptovskej Osady pri Ružomberku bola vysadená prvá partizánska organizátorská skupina, ktorej velil npor. Peter Alexejevič Veličko. Skupina mala 11 členov, z toho dvaja boli Slováci. Stala sa základom 1. čs. partizánskej brigády M. R. Štefánika.

V auguste (od 6. 8. 44) bolo na jeho základňu vysadených ďalších 6 organizátorských partizánskych skupín (cca 100 osôb). Išlo o skupiny Kalinu, Jegorova, Ušiaka, Bielika...

28. júl 1940 – Salzburské rokovania spôsobili, že sa na Slovensku postupne začala presadzovať ideológia národného socializmu. Hitler pozval prezidenta Tisa, Tuku a Macha do Salzburgu. Ďurčanský nebol pozvaný, cestoval na vlastnú žiadosť a nesmel sa ani zúčastniť na rokovaníach.

Tisovi nanútili zmenu na postoch ministra zahraničia a vnútra, čo bez výhrad prijal. Na tieto miesta boli dosadení horliví prívrženci národného socializmu podľa nemeckého vzoru – Vojtech Tuka (ministerstvo zahraničia) a Alexander Mach (ministerstvo vnútra). Tuka rokoval s Ribbentropom aj o otázke nemeckých poradcov, ktorí mali pôsobiť na Slovensku a mohli zasahovať do politických, hospodárskych aj administratívnych otázok správy krajiny.

28. júl 1944 – S pomocou ilegálnej KSS bol v Novákoch rozpustený najväčší koncentračný tábor na Slovensku. Bolo oslobodených 1 589 väzňov.

28. júl 1944 – Vo Vrútkach zasadal revolučný národný výbor, ktorý vyhlásil Československú republiku. Francúzsky partizánsky oddiel obsadil vrútockú stanicu, poštu a kontroloval vlaky na trati Košice – Žilina.

29. júl 1940 – Ribbentrop sa s novovymenovaným nemeckým veľvyslancom na Slovensku Maxom von Killingerom dohodol o vymenovaní poradcov pre políciu, židovskú otázku, propagandu, hospodárstvo a Hlinkovu gardu.

29. júl 1944 – Od tohto dňa je veliteľstvo východoslovenskej armády v Prešove podriadené nemeckému zoskupeniu Heeresgruppe Nord Ukraine (Skupina armád severná Ukrajina), čo prijala a 1. augusta 1944 schválila aj slovenská vláda.

30. júl 1941 – Vláda USA uznala čs. výbor za dočasnú vládu ČSR.

30. júl 1944 – Obnovuje sa 4. UF a do jeho čela je ustanovený genplk. I. J. Petrov. Skladal sa z dvoch armád: 1. gardovej genplk. A. A. Grečka a 18. armády genpor. J. P. Žuravljova. Neskoršie bol frontu pridelený 17. gardový strelčeský zbor genmjr. A. I. Gastiloviča.

1. august 1942 – Vojaci pešieho pluku 102 pod velením pplk. Michala Lokšika zmasakrovali a vypálili na východnom fronte osadu Malodušie a povraždili tam aj ženy, deti, starcov.

Malo ísť o odvetu za prepád troch nákladných áut, pri ktorom partizáni zabili osem vojakov.

1. august 1942 – V okolí B. Štiavnice vznikla partizánska skupina, vedená Ladislavom Exnárom.

1. august 1943 – Reorganizácia čs. jednotky v Anglicku na tzv. samostatnú obrnenú brigádu.

3. august 1941 – V tento deň mal podľa Hitlerovho plánu padnúť Kyjev, 8. augusta sa tu mala za jeho prítomnosti uskutočniť prehliadka víťazov. Plán rátal aj s prítomnosťou Mussoliniho a Tisa.

3. august 1943 – V Trnave sa v kasárni pri železničnej stanici vzbúrilo 400 slovenských vojakov, ktorí odmietli zaradenie do nemeckej protivzdušnej obrany.

3. august 1944 – Edvard Beneš vydáva v zmysle dohody z 8. mája 1944 dekrét prezidenta republiky o dočasnej správe oslobodeného územia. Tieto obrovské kompetencie zveril F. Němcovi, ktorý sa kompromitoval kolaborantstvom s nacistami pretože (podľa G. Husáka) „sa kompromitoval s Gajdom a inými podpísal vyhlásenie tzv. Národného výboru, v ktorom sa uvítalo pripojenie protektorátu k Nemeckej ríši“.